

9^E JAARGANG N^O. 4 — 12 APRIL 1929

LOSSE NUMMERS 15 CENT

OPLAGE BOVEN 100.000 EXEMPLAREN

DIE STAD

GEÏLLUSTREERD WEEKBLAD
VERSCHIJNT DES VRIJDAGS

AMSTERDAM

REDACTIE EN ADMINISTRATIE
KEIZERSGR. 234 TEL. 43304

BETTY AMAN

een nieuwe Ufa-ster, verbond met Gustav Fröhlich de hoofdrol in de film „Asphalt“, welke van heden af vertoond wordt in het Rembrandt-Theater te Amsterdam.

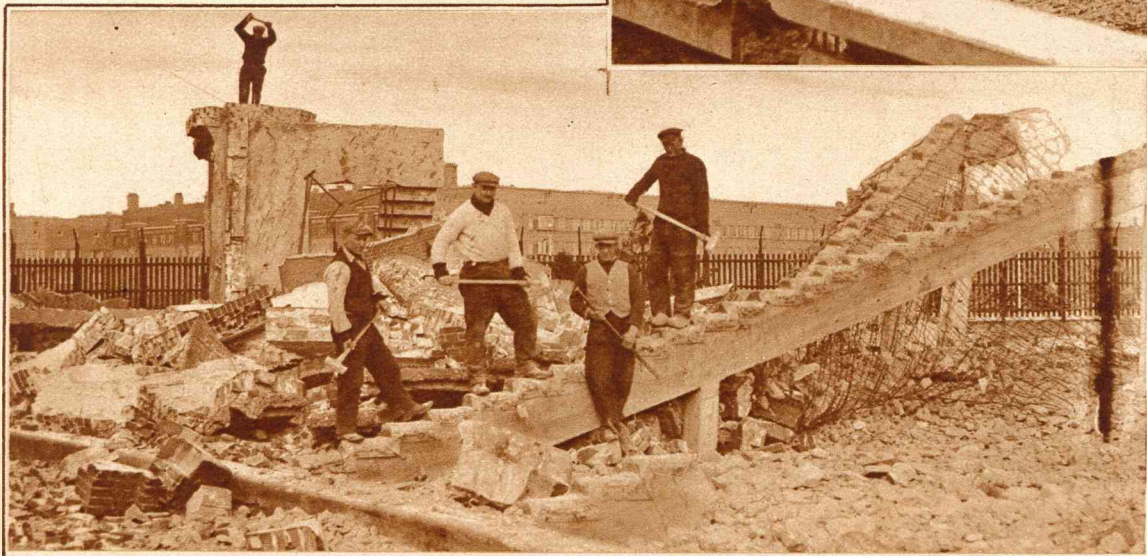
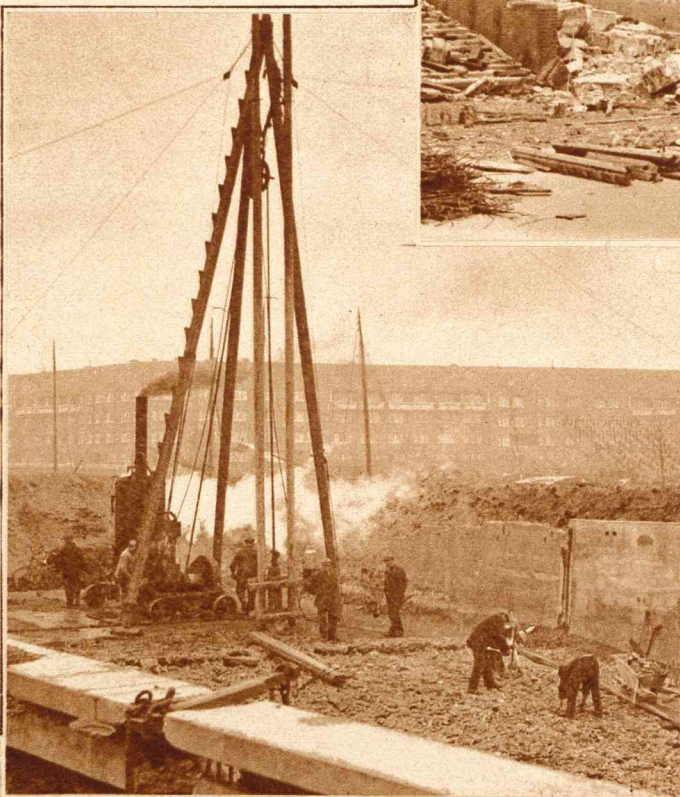
Een der glorieuske momenten uit het leven van het oude stadion: een internationale voetbalwedstrijd. Vóór den aanvang wordt het Wilhelmus gespeeld, de spelers staan in de houding, het vaandel der Tramharmonie nigt ten groet.

BIJ HET VERDWIJNEN VAN HET OUDE STADION

De expansie van Amsterdam heeft al heel wat opgeslokt aan wat vroeger als landelijke gehuchten rondom de oude stad heen gegroepeerd lag, mitsgaders wat er aan bouw- en weiland zich daartusschen bevond. Langzaam maar zeker, onafwendbaar, slokt de onverzadigbare Moloch, die de groote stad is, alles op, wat in zijn bereik komt te liggen en maakt dat dienstbaar aan verruiming van woongelegenheid, aan 't gebrek waaraan maar geen eind schijnt te willen komen. Vele plaatsen, rijk aan herinneringen voor het thans reeds oudere geslacht, uitspanningen, wandelgelegenheden en speeltuinen, zijn hierdoor voor

Hiernaast: Om het Olympisch zwembassin te sloopen, bezigt men zelfs een heilmachine.

Hieronder: Met man en macht is men bezig, alles in puin te veranderen.

Geheel los staat er de vierkante hoektoren. Na weinige dagen is hij geveld.

nog maar geleden, dat het Stadion, het oude dan, gebouwd en in gebruik genomen werd, en we herinneren ons nog zoo goed, hoe het toch op een ordentelijken, hoewel niet verren afstand van de bebouwde stad gelegen was, zoodat het van de eindpunten der tramlijnen altijd nog een wandelingetje was.

En nu? De afstand is hoe langer hoe kleiner geworden, totdat er één geheel ontstond en de huizenreeksen de oude arena bereikten en insloten. Waardoor het bestaan hiervan bedreigd werd als een leelijke sta-in-den-weg, waarvan de oppervlakte te kostbaar en begeerlijk was voor huizenbouw om niet daarvoor te bestemmen.

En nu, mede als gevolg van de Olympische Spelen, het nieuwe, grootsch opgezette Stadion aan de overzijde van het oude is verrezen, was daarmee tevens het lot van dit laatste bezegeld. Nog heeft het in de drukke dagen van het Olympisch festijn dienst gedaan voor minder belangrijke evenementen, maar daarna zijn z'n poorten voor goed gesloten, om nog slechts open te gaan voor met houweelen gewapende sloopers, die het doodvonnis kwamen voltrekken.

Zeker, de verplaatsing was een gebiedende eisch geworden en we hebben in het nieuwe Stadion een alleszins waardigen remplaçant gekregen, maar toch vinden we het jammer, dat dit bouwwerk thans verdwijnt.

Welk een bonte mengeling van gebeurtenissen, lang niet alleen sportieve, hebben zich ondanks het nog maar jonge bestaan, niet afgespeeld

Aan een ruïne gelijk bieden de resten der tribunes een troosteloos aanblik.

binnen de ons vertrouwde muren. Internationale ontmoetingen op het groene veld, waar het „bruine monster” den gespannen blik van tienduizenden paren oogen op zich gevestigd hield, waarbij vreugdegehuil over de tribunes galmde en zich tot ver buiten de poorten voortplantte als een onfeilbare bode van een gemaakten goal. Emotionneerende wielervedstrijden, die inzetten bij het vallen van den avond en bij den schellen schijn der booglampen dikwijls sensationeele einden brachten.

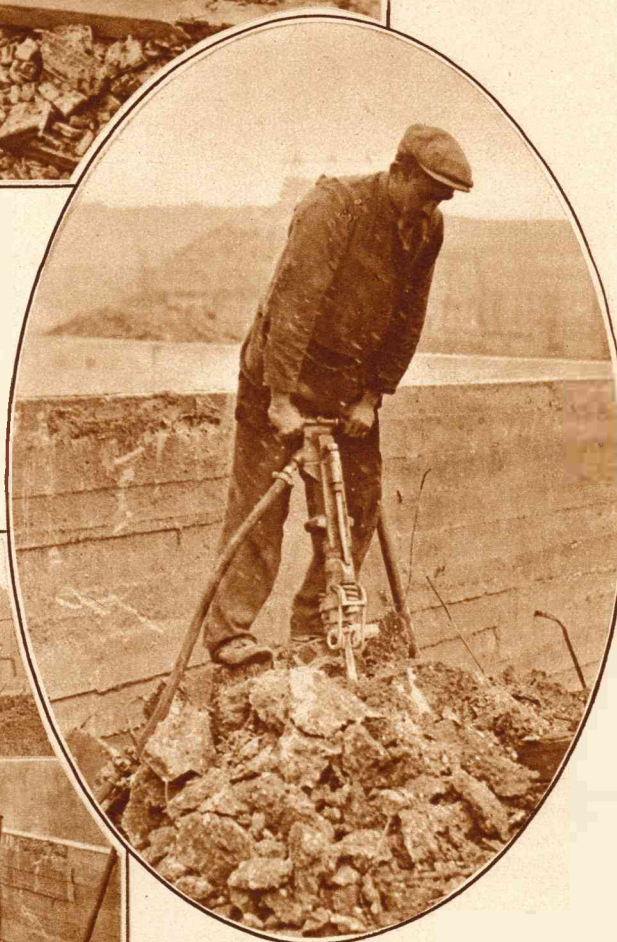
Waar eens de Olympische zwimmers uit alle deelen der wereld elkaar bekampen: het zwembassin, hetwelk ook gesloopt wordt.

Maar ook gebeurtenissen van geheel ander allooi speelden zich af ten overstaan van de dichte drommen toeschouwers, die zit- en staantribunes schouder aan schouder vulden. Gebeurtenissen van een feestelijk, politiek of religieus karakter.

Hoeveel malen heeft de overtuigende stem van partijgangers er niet weerklonken bij meetings en congressen, hoe heeft 'n feestelijk gestemd publiek er op Koninginnedag niet de evoluties gevolgd van acrobaten en equilibristen, die in den regel besloten werden door het opstijgen van den traditioneelen luchtballon of althans de pogingen daartoe. En, wat wel geheel uniek was, heeft het Eucharistisch Congres er niet zijn grootsche, luisterrijke vergaderingen belegd, waarbij processie's uittrokken, welker aanblik door de pracht der rijke gewaden van kardinalen en kerkvorsten,

Om het beton gemakkelijker gesloopt te krijgen, wordt het warm gestookt.

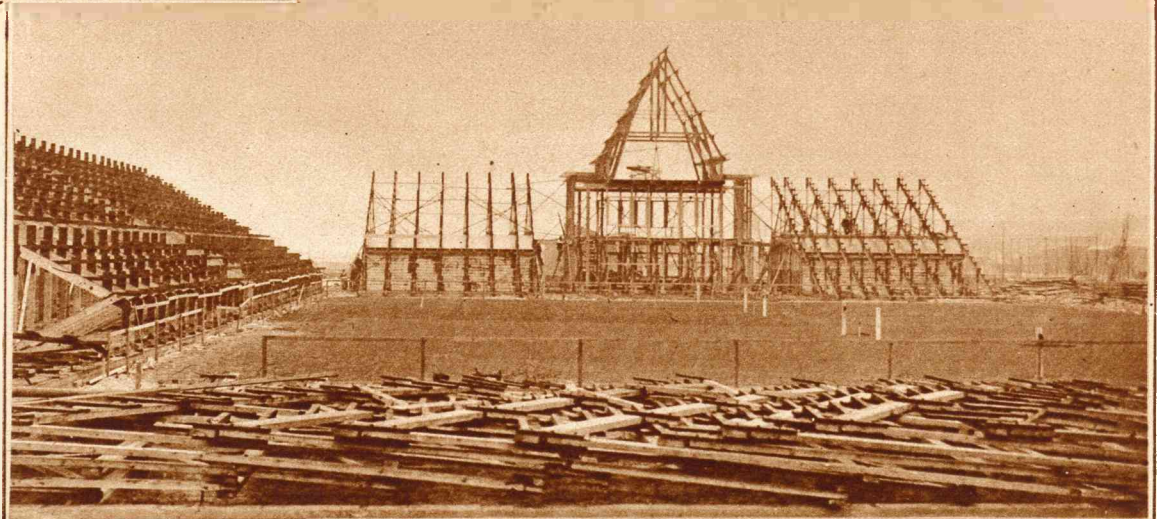

Door middel van luchtdrukhamers worden de betonblokken stukgeslagen.

het goud en zilver van paramenten en ornamenten en de kleding van uitheemsche kerkelijke dignitarissen en binnenlandsche hoogwaardigheidsbekleeders de oogen van tienduizenden congresgangers en buitenstaanders geboeid heeft.

Voorwaar, met het oude Stadion verdwijnt een plek vol van historische herinneringen van sportieven, politieken en cultureelen aard, die het tegenwoordig geslacht niet licht vergeten zal, omdat ze nog zoo versch in ons aller geheugen liggen. We zijn er deze dagen nog eens heen geweest en hebben er met een zekeren weemoed het sloopingswerk gade geslagen en tevens afscheid genomen van die omheinde plek, eens het strijdperk van vreedzame tegenstanders en tribune van bezielde redenaars, openlucht-theater en wat dies meer zij — eerlang bezet door breede straten woon- en winkelhuizen.

Maar een groote troost was het, bij het heengaan onze oogen te mogen laten gaan langs de karakteristieke lijnen van het nieuwe Stadion, hetwelk, naar we hopen, vele tientallen jaren de traditie van het oude, thans nagenoeg reeds geheel verdwenene, zal mogen voortzetten. SICCO.

Tegenover het Olympisch zwembassin wordt thans het nieuwe tennisstadion gebouwd.

IN DE Amsterdam

HET JUBILEUM VAN „SCHUTTEVAER”

De sympathieke en vriendelijke vereniging Schoolfonds voor Schip-
perskinderen „Schuttevaer” her-
dacht deze week haar 25-jarig
bestaan, welk feit in een buiten-
gewone algemeene vergadering te
Amsterdam herdacht werd. Het
bestuur der jubilerende vereeni-
ging, zittend v.l.n.r. de heeren
Th. Jongemaets, Mr. K. J. van
Nieuwkerken, J. H. Olberding (secr.),
Mr. Harmen Smeenge (voorzitter),
wethouder Th. Ketelaar, J. H.
Bergmann (penningm.), en F. J. J.
van Capellen.

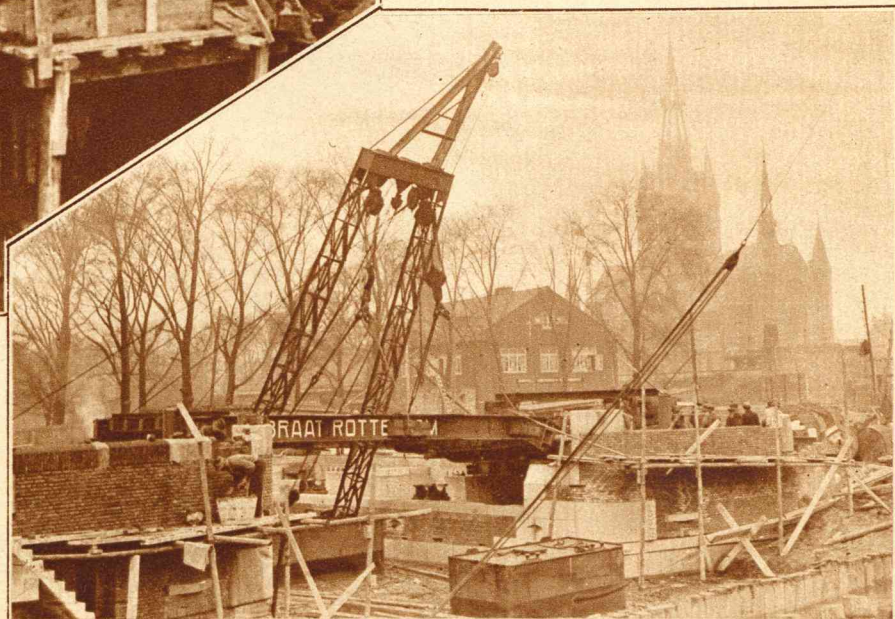

Foto links: Na „American” gaat ook
„Parkzicht” zijn ruimte vergrooten, waartoe
een groot pand naast het bekende café
wordt bijgebouwd. Men is hiermee reeds zoo-
ver gevorderd, dat het betonnen geraamte
„af” is, hetgeen onze foto duidelijk laat zien.

In een der oudste hoekjes van Amsterdam,
op den hoek van de min of meer beruchte
Nieuwebrugsteeg en de enge Warmoesstraat,
waar nog niet zoo lang geleden obscure krot-
ten stonden, is een nieuw, uiterst modern
gebouw verrezen, van welks uiterlijk men
voor bijgaande foto zich een idee kan vormen.

Het groote werk der bruglegging aan de Marnixkade en
Nassauplein vordert gestadig, al lijkt 't den buitenstaander
toe, dat het wel heel lang duurt. Evenwel kunnen bijgaande
plaatjes getuigen, dat er al „teekening” komt in dit kolos-
sale karwei. Een troost is het zeker, dat wanneer het leed
der verkeersbelemmering eenmaal geleden is, dit stadsdeel
een keurig stel bruggen rijker zal zijn, waardoor tevens het
verkeer buitengewoon gebaat zal zijn.

„Nachtsyl”

Onder de auspiciën van de Amsterdamsche vereeniging „Kunst aan allen” heeft de vorige week Zaterdagmiddag een buitengewone voorstelling plaats gevonden in den Stadsschouwburg van Maxim Gorki's „Nachtsyl”, ten tooneele gebracht door het Bouber-ensemble, voor deze gelegenheid met eenige andere krachten versterkt. Het is een voorstelling geworden, die werkelijk „buitengewoon” was, en door de regie, en door de décors, en door het spel, en door den prachtige climax, kortom, het is een voorstelling geworden, die in alle opzichten af was, en daarom zouden we het ten zeerste betreuren, dat het slechts bij deze ééne opvoering bleef, wat de oorspronkelijke bedoeling was. Dergelijke tooneelkunst kunnen we niet genoeg genieten. Een tweetal scènes uit dit heftig-bewogen drama beelden wij hierbij af. Op nevenstaande foto komen voor v.l.n.r. Jan Lemaire, Ko van Sprinkhuizen, Annie Verhulst, Coen Hissink en Piet Urban. De stoofscène, met v.l.n.r. Jan Lemaire, Charlotte Köhler, Mien Erfman-Sasbach, Piet Urban: daarachter op 't trapje Johan Elsensohn en Jan v. Dommelen

DUISTERE MACHTEN

NAAR HET ENGELSCH VAN JOSEPH HOCKING DOOR JOS. P. H. HAMERS

Maar ook op een andere wijze nog, had zij hem een dienst bewezen. Zij had hem in zijn voornemen om zich door 't leven heen te slaan, versterkt. Zij had zijn levenspad gekruist, toen de moed om te leven hem bijna ontzonken was. Haar ruwe, maar hartelijk gemeende woorden hadden den moed er bij hem in gehouden.

Het toeval wilde, dat hij een paar waterdichte laarzen onder zijn hebben en houden gevonden had, waaraan hij eerst niet meer had gedacht. Dit vergemakkelijkte hem het loopen bij sterken regenval. In het stadje Baret gekomen, versterkte hij een weinig den inwendigen mensch, waarna hij verder ging. Nadat hij de laatste huizen van Baret achter den rug had, sloeg hij een zijweg in, en wandelde verder, zonder te weten waarheen. Toen de duisternis begon te vallen, kwam hij aan een dorp, waar hij in een der buitenwijken een gebouw zag met het uithangbord: logement. Het gebouw was niet groot; men kon duidelijk zien, dat zij, die daar een nachtverblijf zochten, tot de laagste klasse der maatschappij behoorden. Hij begreep natuurlijk, dat hij met z'n drie shillings zeer zuinig moest zijn, en begaf zich dus naar het „logement". Daar bleek, dat de vrouw, wie het toebehoorde, dien avond geen andere logeergasten had. Zij was blij, dat ze er nog een kreeg. Vragen stelde ze hem niet. Ze zei hem alleen, wat logies en ontbijt kostte. In den haard brandde een flink vuur. In de gelagkamer was het vrij zindelijk en helder. Nadat Mark wat gegeten had, kwamen de vrouw en haar man bij hem zitten.

„Ik zie," zoo begon Mark het gesprek, „dat hier in den omtrek veel villa's zijn."

„Ja," antwoordde de vrouw en zij noemde verscheidene namen.

„Ik zoek werk," hernam Mark.

De vrouw lachte en zeide:

„Ik keek al of je tuingereedschap of zoo iets bij je had. Maar misschien heb je een mooie stem en kan je goed zingen? Er komen hier dikwijls liefdeszangers, die met zingen hun logies en ontbijt verdienen. Dat is zeker niets voor je, hè?"

„Neen," zei Mark weer, „ik zoek werk."

„Maar wat voor werk!" Ze zag naar z'n handen: „ik verzeker je, dat, als je een dag op 't land of in den tuin werkt, je handen vol met blaren zitten."

„En toch wil ik het probeeren," antwoordde Mark.

„Wat?"

„Om een baantje als tuinknecht te krijgen."

„Ik zie aan je gezicht, dat je niets van tuinieren afweet. Wat is je vak?"

„Ik wil werkelijk tuinman worden."

Er was iets in Mark's voorkomen, dat haar onvoorwaardelijk geloof deed hechten aan Mark's verzekering. Voor hij zich ter ruste begaf, had zij hem verschillende adressen gegeven van villa-bewoners, bij wie hij misschien als tuinknecht zou geplaatst kunnen worden.

Den volgenden morgen had hij reeds vroeg ontbeten, en om half negen stond hij voor de poort van een groot landhuis. Het was de eerste Maart; toevallig was op dien morgen de eerste helder en klaar, en de lucht zuiver en versterkend. Hij maakte zich gereed, den eersten stap te doen, ten einde hier werk te krijgen, hij schiep zich echter geen illusies, en rekende er volstrekt niet op, bij den eersten den besten, bij wien hij zich aanmeldde, te slagen. Misschien zou het nog een dag of drie, vier duren, vóór 't hem gelukken zou. Hij had Londen echter verlaten met 't doel, z'n brood op het land te verdienen, en dat zou hij doen ook.

Nauwelijks was hij de poort binnengegaan, of hij hoorde een zwaren, vluggen voetstap en zag een welgedaan, goed gekleed man, die met den zelfbewusten blik van den eigenaar naar buiten keek. Toen hij zich omkeerde zag hij Mark.

„Wel, jongmensch," vroeg hij, „wat is er van je dienst?"

„Ik zoek werk," antwoordde Mark.

„Werk? Wat voor werk?"

„Onverschillig wat."

De man zag Mark achterdochtig aan. Het viel niet te ontkennen, dat Martineau er min of meer als een landlooper uitzag. Z'n kleeren zagen er versleten en kaal uit. Maar aan den anderen kant had hij allermint het voorkomen van een gewonen schooier. Z'n handen en gezicht waren helder gewasschen, en er was niets in z'n heele verschijning, dat den vagebond kenmerkte.

„Wat soort werk zoek je?" vroeg de heer.

Dood Konijn

*

Een dood konijn!

Kan dat nu zijn

Een waar festijn

Van heerlijk kunstgenieten?

Ja, als Chardin

Door kleur en lijn

Eenoudig, rein

Zijn ziel in 't werk deed vlieten.

Lijdensmystiek

En doodstragiek

In kleurmuziek!

Grauw dier op grijze staven!

Wonder reëel

Is 't lichtgespeel

Op 't zacht fluweel

Van buik en achterbeenen.

Ja, zóo verbeeld

Zóo gepenseeld

Wordt 't oog gestreeld,

Geraakt ge in verwoering:

Kan zóo 'n konijn

In waarheid zijn:

Schoonheidsfestijn.

Object van diepe outroering!

G. VAN WICKEVOORT.

„Tuinwerk, als u me dit kunt geven."

„Maar ik zie aan je handen, dat je dat soort werk niet gewoon bent. Je bent er niet geschikt voor, dunkt me."

„Ik wil in elk geval m'n best doen en elk soort werk aanpakken."

De welgedane man zag hem met belangstelling aan. Hij was een rijk koopman uit de City, die enkele jaren geleden zich in deze streek gevestigd had. Hij heette Wilding en ging er groot op, een voorstander van sociale hervormingen te zijn. Hij was een ijverig lid van „Armenzorg", een vereeniging, die veel goed in den omtrek deed, en trachtte door nieuwe, ingrijpende maatregelen de vereeniging hoe langer hoe meer aan haar doel te doen beantwoorden.

„Kom, kom," zei hij ten slotte; „wil je me werkelijk wijs maken, dat het je om werk te doen is?"

„Ik meen, wat ik zeg", luidde Mark's antwoord.

„Waar woon je?"

„Daar ginds in 't dorp heb ik in een logement m'n intrek genomen. Ik ben gisteren van Londen komen loopen."

„Zoo, van Londen? Waarom ben je daar niet gebleven?"

„Ik kon daar geen werk krijgen," antwoordde Mark; „daarom moest ik wel naar buiten."

„Nu, dan zal ik je een kansje geven. Er komen

hier veel jonge kerels, die zeggen, dat ze werk zoeken. Maar hun eigenlijk doel is geld te krijgen en dat in de eerste de beste herberg in sterken drank om te zetten. Je zegt, dat je werk zoekt; ik zal het je geven. Williams!" riep hij, met verheffing van stem.

„Ja, mijnheer."

„Je zei me gisteren, dat je nu best een man er bij kon hebben, niet?"

„Ja, mijnheer."

„Nu, hier is iemand, die werk zoekt. Je moet het maar eens met hem probeeren."

„Hier heen," zei Williams op knorrigen toon tot Mark. Hij ging hem voor over een smal pad, totdat ze in den groententuin kwamen."

„Tuingereedschap heb je zeker niet bij je?" vroeg Williams.

„Neen."

„Dat dacht ik wel. Hoe heet je?"

Mark aarzelde een oogenblik alvorens te antwoorden. Vervolgens zei hij:

„Martineau!"

„Martin? Nu, Martin, kom dan maar mee."

„Mark dacht er niet aan, den tuinman te zeggen, dat hij zich in den naam vergiste. Blijkbaar stelde de man er geen belang in, hoe hij heette.

„Hier," zei Williams, „is een stuk grond, dat omgespit moet worden. Daar heb je voor vandaag genoeg aan. Je moet drie decimeter diep steken. Hier is een spade. Ga nu maar direct aan den gang en werk vlug door."

Het was jaren geleden, dat Martin een spade in de hand gehad had; maar hij bezat van nature de handigheid van hen, die direct weten, wat ze doen moeten, wanneer ze tuingereedschap in handen krijgen. Een jongen, die een flink cricket- of hockeyspeler is, kan spoedig tuingereedschap hanteeren. In 't eerst vond Martin het wel wat vreemd, maar hij ging vol moed aan 't werk. Hij kende genoeg van 't spitten om te weten, dat hij een tuinman, die in de meening verkeerde, dat hij liever wilde luieren dan werken, niet licht zou tegenvallen.

Williams sloeg hem eenige minuten gade en verwijderde zich daarna.

„Als je flink doorwerkt" zei hij, „zal je niet van kou sterven."

Toen het één uur sloeg, kwam hij terug.

„Voor een beginnening is dat nog zoo kwaad niet," lachte hij; „hoe zien je handen er uit?"

„Ze doen me een beetje pijn," zei Mark; „maar het is niet erg."

„Waar woon je?"

„Daar ginds in dat houten gebouwtje tegen den heuvel."

„Nu, dan heb je juist den tijd om wat te gaan eten. Zorg, dat je om twee uur terug bent," hernam de tuinman.

Precies om twee uur was Mark weer aan 't werk, en ofschoon z'n handen vol blaren zaten en hem veel pijn deden, werkte hij onverpoosd door.

Toen het vijf uur sloeg, had hij het stuk grond, dat Williams hem had aangewezen, omgespit.

„Dat heb je er tamelijk netjes afgebracht, Martin," zei de tuinman.

„Ik heb ten minste mijn best gedaan," luidde het antwoord.

„Laten we eens kijken; je hebt zeven uur gewerkt. De patroon zegt, dat hij je zes stuiver per uur geeft. Wil je nu je geld hebben?"

„Het komt op een paar dagen niet aan," antwoordde Martin; „ten minste, als je me morgen weer verwacht."

„Dus je bent van plan, morgen weer te komen?"

„Als je het goed vindt, zeker."

„Heel goed; de patroon zei, dat ik je in dienst kon nemen; kom dus maar. Maar ik geloof niet, dat je het zult kunnen volhouden. Ik moet intusschen zeggen, dat je het er niet slecht hebt afgebracht."

„Als ik er aan gewend ben zal het nog

wel beter gaan. Ik ben nu wat moe en stijf. Hoe laat zal ik morgen terugkomen?"

Williams keek hem verwonderd aan. Rondtrekkende lieden als Mark, die hem om werk vroegen, kwamen eigenlijk om te bedelen, en hadden bijna altijd honderd voorwendsels voor één om niet te werken, als ze aan 't werk gezet werden. Het feit derhalve, dat Mark den geheelen dag ijverig gewerkt had en niet direct om z'n geld vroeg, omdat hij den volgenden morgen terug wilde komen, was wel in staat, den tuinman gunstig voor den jongen man te stemmen. Hij was van nature vriendelijk en welwillend, en bedacht daarbij, dat Mark misschien een beschermeling van z'n patroon was. Hij sprak hem dus vriendelijk toe.

"Luister eens," zei hij; "wanneer je werkelijk van plan bent te werken, dan zou het me niet verwonderen, als je hier voor twee of drie maanden aan den gang kon blijven."

"Dat zou ik heel graag willen."

"Zou je denken, dat je het volhield?"

"Ik denk van wel."

"Dat pijnlijk gevoel in je handen zal wel gauw over zijn. Morgen zal je nog wel een harden dobber hebben, maar binnen een dag of twee, drie voel je er niets meer van."

De voorspelling van Williams kwam slechts gedeeltelijk uit. Na vier dagen was hij 's avonds niet meer zoo vermoeid, maar het duurde nog een paar dagen langer, eer de pijn in z'n handen verdwenen was. Hij beklagde er zich echter niet over, en werkte er niet minder hard om. Na verloop van een week werd hij door de andere tuinlieden als een kameraad beschouwd, die met hen twee of drie maanden lang samen zou werken. Hij nam z'n intrek bij een oude vrouw, die hem door Williams was aanbevolen. Zij heette Betsy Truscott, en ze vertelde al heel gauw aan de bureu, dat ze veel van het jonge mensch hield.

"Hij lijkt veel op m'n overleden zoon, die jaren geleden dienst in 't leger nam," zei ze.

De goeie ziel moest wel een levendige verbeelding hebben. Haar zoon Tom Truscott toch had rood haar en een door de pokken geschonden gelaat. Zij was heel vriendelijk voor Martin en gaf hem goed te eten voor het weinige geld, dat hij besteden kon.

Eens ontving Betsy bezoek van den dominee van 't dorp.

"Wel, juffrouw Truscott, hoe gaat het met u?" vroeg hij.

"Ik heb nog al last van jicht; overigens maak ik het heel goed. Ik heb nu ook gezelschap; ik heb een kostganger."

"Zoo; hoe heet hij?"

"Het is een jongmensch, een zekere Martin, die bij mijnheer Wilding werkt. Ik weet niets van hem, dan dat hij een door en door net jongmensch is. Ik hoop, dat de fortuin hem gunstig zal zijn."

"Hoe zoo? Twijfelt u daaraan?"

"Hij werkt nu voor een paar maanden als tuinman en heeft betere dagen gekend. Er is niet veel scherpzinnigheid toe noodig om dat te zien. Maar — hier schudde zij het hoofd — ik denk er het mijne van."

"Wat zegt u daar, juffrouw Truscott; „drinkt hij soms?"

"O, neen, hij gaat 's avonds nooit uit, maar hij leest veel. Hier is een boek, dat hij veel gebruikt," en zij gaf den dominee een boek van den Griekschen wijsgeer Epictetus in handen.

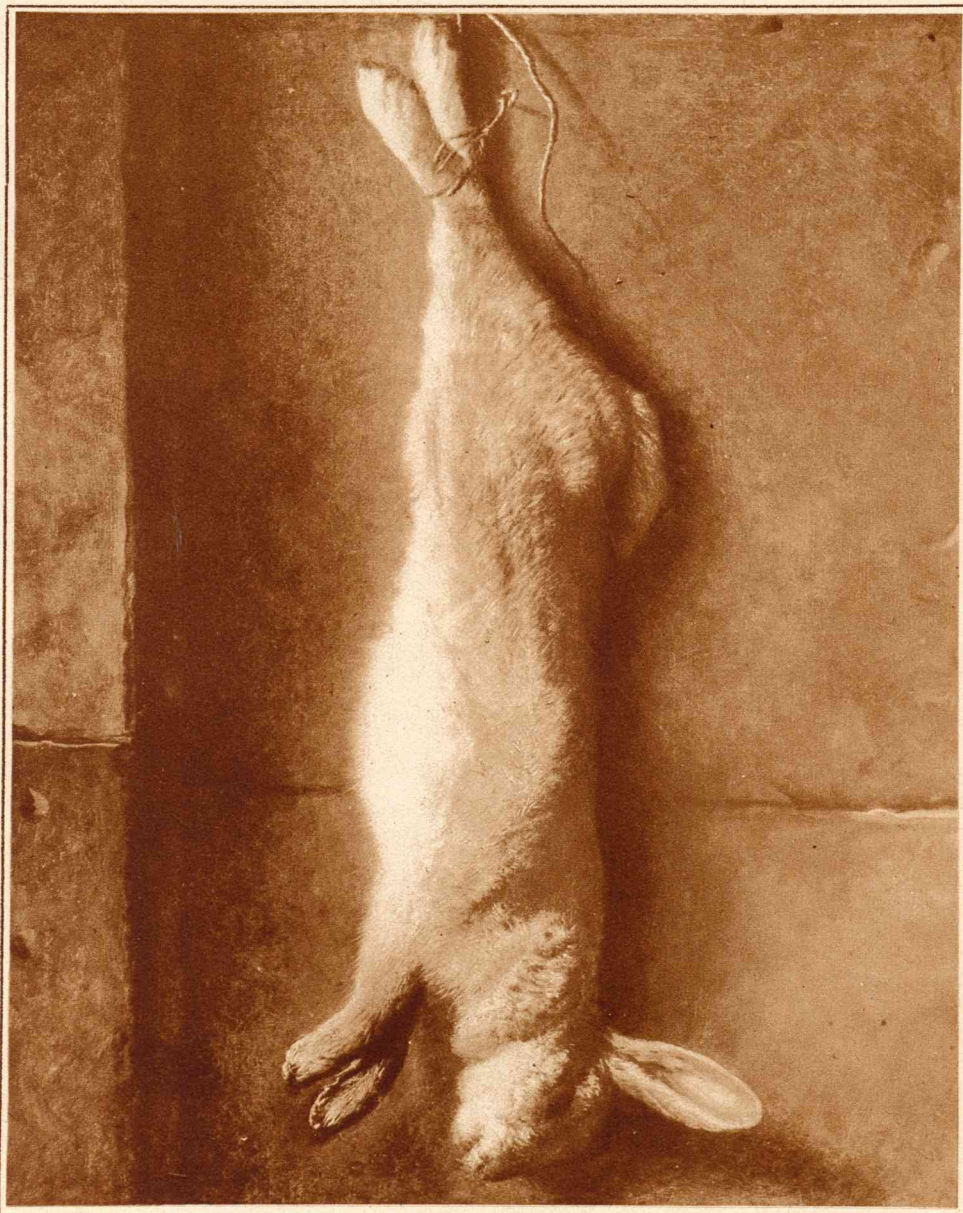
"Leest hij dat?" vroeg dominee Graves.

"Ja, en hij schijnt veel plezier in die lectuur te hebben."

"En is u er zeker van, juffrouw Truscott, dat dit jonge mensch, die Epictetus in 't oorspronkelijke leest, als tuinmansknecht bij mijnheer Wilding werkzaam is? Het klinkt haast ongelooflijk."

"Zegt u dat wel, dominee, maar het is waar. Wat er achter steekt weet ik niet. Hij heeft geen andere kleeren dan die hij aan heeft, maar hij betaalt geregeld z'n kostgeld."

Nog op denzelfden avond bracht dominee Graves een bezoek op de „Poplars", de villa van mijnheer Wilding.

Een dood konijn

Naar de schilderij van den beroemden Franschen schilder Jean Baptiste Chardin. Deze, geboren in 1699 te Parijs en aldaar gestorven in 1779, was een onovertreffelijk meester in het schilderen van stillevenen en tafereelen uit het dagelijksche leven. Zijn werken behooren tot het schoonste en voortreffelijkste wat de 18e eeuw in Frankrijk heeft voortgebracht. Hij was inderdaad een dichter met het penseel. Hetgeen ook blijken moge uit bovenstaande reproductie van zijn „Dood konijn", welks weergave zonder weerga is, terwijl ook de schilderij van den steenen muur schitterend van uitbeelding is. Vandaar dat een vermaard kunstkenner, tevens verdienstelijk dichter, schuilgaande onder den naam G. van Wickervoot, geïnspireerd werd bij het aanschouwen van dit zeer suggestieve meesterwerk en er een loflied op componeerde, 'twelk wij op nevenstaande bladzijde, onder hartelijke dankzegging publiceeren.

"Op m'n woord," zei de dominee; „je bent een gelukskind, Wilding."

"Hoe bedoel je dat?" vroeg de aangesprokene eenigszins verbaasd.

"Je hebt een geleerde bij je aan 't werk."

"Ik begrijp je niet."

"Dat jongmensch, Martin heet hij, naar ik hoor, is tuinmansknecht bij je, niet?"

"Ja, dat is zoo."

"Ik vind het een vreemd geval," herham de dominee. „Weet je wel, dat hij Grieksch leest, en Grieksch kunnen bijna alleen die jongelui, die het gymnasium afgeloopen hebben? Wat is hij eigenlijk voor iemand?"

"Ik weet zoo goed als niets van hem," zei de heer Wilding. „Veertien dagen geleden kwam hij hier en vroeg om werk. Ik was niet direct van plan, hem in dienst te nemen, maar hij scheen een fatsoenlijk jongmensch te zijn, en ik wilde het ten

slotte met hem probeeren. U weet zeker ook niets naders van hem?"

"Neen, dat niet, maar het komt me wel vreemd voor, dat iemand van zijn ontwikkeling als tuinmansknecht bij je in dienst is."

In 't midden van April werd Mark als een inwoner van het dorp beschouwd, en verklaarde Williams aan iedereen, die het hooren wilde, dat het jonge mensch alleen het werk van twee man deed. In Maart had hij, ook door overwerk, meer dan vijf pond verdiend, zoodat hij, omstreeks half April, na zijn kostgeld betaald te hebben, genoeg over had om zich niet alleen een stel werkmanskleeren, maar ook een goedkoop Zondagspak te koopen. Dit pak stond hem uitstekend. Den eersten Zondag, dat hij het droeg, ontmoette hij den heer Wilding en zijn gezin, toen deze uit de kerk kwam. Zijn patroon keek verwonderd op.

"Wie is dat?" vroeg z'n dochter Ada, toen Mark beleefd z'n hoed voor zijn patroon afnam en verder ging.

"Dat jonge mensch?" riep de heer Wilding uit, „dat is m'n tuinmansknecht."

"Maar vader," zei Ada, „dat is toch niet waar; dat is toch een heer."

"Op mijn woord van eer," hernam de villa-bewoner, „hij is het. De man was er nu van overtuigd, dat er iets geheimzinnigs achter het jonge mensch stak, dat in zijn dienst was.

Den volgenden dag begaf juffrouw Wilding zich naar den tuin, en spoedde zich naar de plek, waar Mark bij de rozenbedden aan 't werk was. Mark groette beleefd, maar nam verder geen notitie van het jonge meisje, en werkte ijverig door.

"Houd je van tuinieren?" vroeg het meisje, dat niet goed wist, hoe zij een gesprek met den jongen man moest aanknoopen.

"O ja, vrij wel."

"Natuurlijk versta je dat vak goed, is 't niet?"

"Neen, het spijt me, dat ik het zeggen moet, maar ik ken er maar heel weinig van."

"Dan heb je zeker geen opleiding gehad als tuinmansknecht?" vroeg ze weer.

"Neen," luidde het antwoord.

"Heb je dan een betere opvoeding gehad?"

Ada Wilding, voelde dat ze zenuwachtig werd; dat jongmensch was weliswaar knecht in dienst van haar vader, maar het scheen haar toch toe, dat ze onbescheiden vragen aan hem stelde. Ze wist zelf niet waarom.

Martin gaf op deze laatste vraag geen antwoord. Hij had geen zin het een of ander te zeggen, dat het verleden aan 't licht kon brengen. Hij wenschte alleen nog slechts een paar maanden te blijven, waar hij was, totdat er zich iets beters voor hem opdeed.

"Ik heb vernomen," hernam juffrouw Wilding, „dat je een geleerde bent."

"Ik zou wel eens willen weten, wie kwaad van me gesproken heeft?"

"Onze dominee heeft gezegd, dat je Grieksch leest en juffrouw Truscott heeft verteld, dat je een paar boeken in vreemde talen gekocht hebt."

"Juffrouw Truscott praat graag," zei Mark, „ze heeft een levendige verbeelding."

Op dit oogenblik kwam Williams; het gesprek werd door diens komst afgebroken. Maar het bleef niet zonder gevolg, zooals we zullen zien.

Wordt voortgezet.

De in Moorschen stijl opgetrokken kathedraal „Notre Dame d'Afrique", hoog tronend boven de blauwe wateren van den Oceaan.

Algiers

Uit een onuitgegeven dagboek
van Dr. ARSÈNE PRAG

Alger la Blanche noemen de Franschen de groote Noordafrikaansche stad, die daar hangt op de vooruitgeschoven heuvelen van het Atlas-gebergte als 'n lawine van fonkelende sneeuw in het ketsend licht van de zon.

Is dat nu de stad, met haar honderden witglanzende huizen en paleizen, het beruchte zee-rooversnest, dat we ons in onze kinderjaren gefantaseerd hebben als een woest en eenzaam oord, vol rotsen en ravijnen en donkere hollen?

Een koninklijke stad, het gelaat gekeerd naar het oosten als een Muzelman in een gebed, onder 't blauw baldakijn van den Afrikaanschen hemel, aan de blauw uitwaaiende wateren der Middellandsche Zee.

In de verte rijzen de schimmen der bergreuzen van Atlas en Djurdjura, en daarachter liggen de geheimen der Sâhrasche woestijn.

De „Timgad", een der grootste booten van de

Bedelaars voor de stadspoort.

twee vuile, lange armen bengelt m'n bagage!
„Ik ben Kadoer!" — „Un taxi, monsieur?" — En nog vóór dat mijn mond het ja-woord heeft gesproken, baant Kadoer zich een weg door de dichte, aan wal stappende menigte. Mijn blikken rennen hem na, waar mijn beenen slechts stapvoets kunnen volgen.

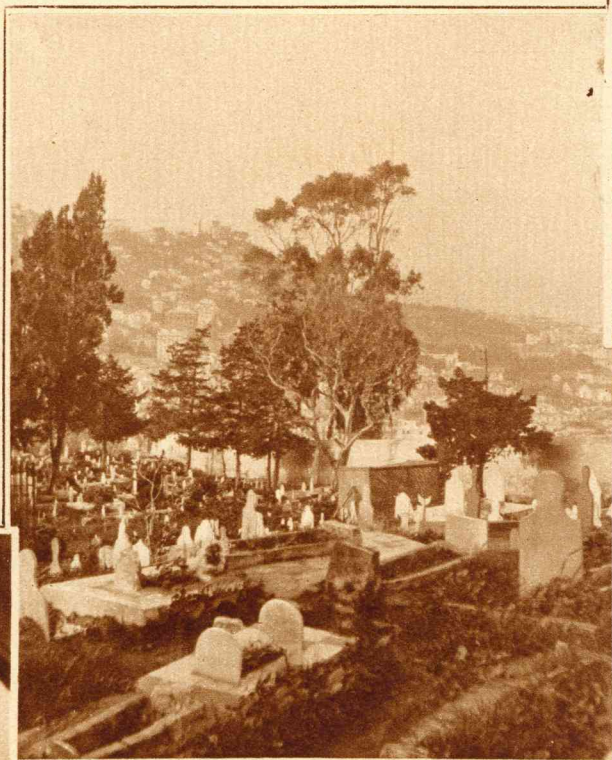
De taxi en de open hand van Kadoer staan klaar: ook ongevraagde dienstvaardigheid eischt haar loon.

Zoo zijn de bedelaars de eersten, die u de hand toesteken om u te verwelkomen in Moorenland.

Bedelaars! Ze hangen in trossen aan de hoekhuizen van elken straat, bij de ingang van elk openbaar gebouw: halfnaakte vrouwen en mannen, blinden, kreupelen, straatbengels, misvormden, loopend als apen op handen en voeten, kinderen van zes, zeven jaar, hurkend langs de trottoirs...

Al stap je ook aan wal in het Europeesch stads-gedeelte, bij den breeden „Boulevard de la République", de lange promenade langs de zee, met zijn groote hotels en handelshuizen en zijn vorstelijke arcaden, toch sta je enkele oogenblikken verwonderd stil: je ziet, dat is geen stad, zooals wij die kennen. Afrika spreekt tot u niet enkel uit de kleur en de architectuur der huizen, maar vooral uit het leven in de straten.

Daar wandelen de Arabieren in hun lange, witte boernoës, de prozaïsche roode fez op het hoofd gepot, of den poëtisch mooien tulband om de slapen gewonden, den dunnen knoestigen stok in de hand, de sandalen aan de voeten, statig, ernstig. Kleine zwar-

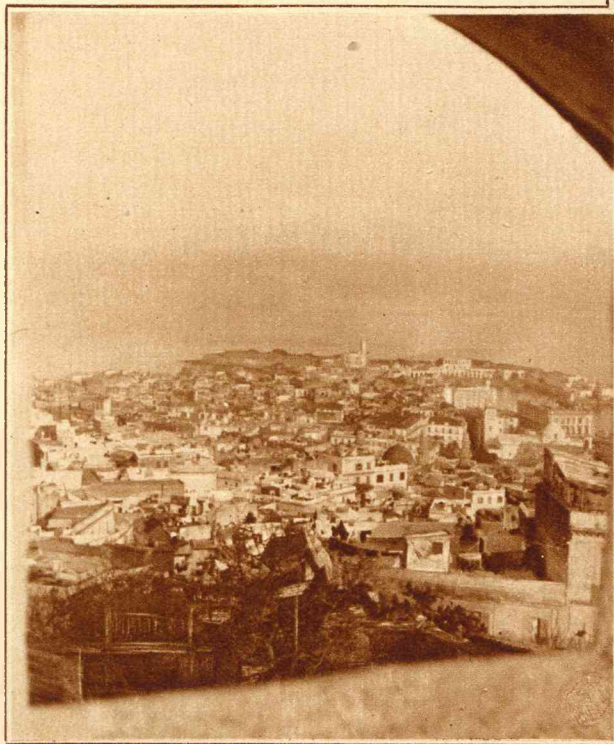
Kerkhof van El-Kettar met vergezicht op de „O.L.V. van Afrika".

Compagnie Transatlantique, legt aan. De overtocht Marseille—Algiers had bij betrekkelijk rustige zee juist acht en twintig uren geduurd.

Van den steiger wordt de boot besprongen door tientallen Arabieren, witte en bruine: het oude kapersbloed zit er blijkbaar nog in! Het is een roepen en schreeuwen, stooten en wringen om de bagage van de reizigers. Twee klauteren langs een vliegenvlug geënterde ladder tegen den romp van de boot omhoog.

„Ik ben Kadoer!"

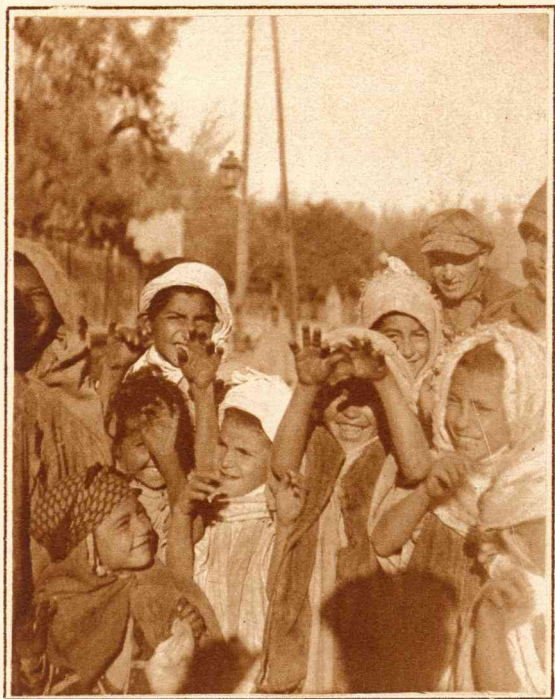
Een bruin gezicht grinnikt me toe onder een roode fez; uit de gescheurde, korte mouwen van een Engelsche khaki-jas hangen twee lange, vuile armen, en aan die

Gezicht op de stad door den muur van de Kasba.

te of grijzende baarden omkroezen hun gebruiende gezichten met den strengen haviksneus en de donkere arendsoogen. Ze schrijden langzaam en waardig, zooals ik me voorstel, dat hun vader Mohammed gegaan is naar den berg, toen de berg niet tot hem kwam. Een zenuwachtige bedrijvigheid, zooals in de straten onzer groote handelssteden, is hun onbekend. Hun Turksche geloofsgenooten hebben een teekenende spreuk, die een roodgefezde mij eens zei in zijn fettige spraak: *Javásj, javásj, adzjiele jok!* — Langzaam aan, langzaam aan, tijd genoeg! Zoo denken zeer zeker ook de meeste Arabieren, aan wie een hunner wijzen voorgehouden heeft, dat staan beter is dan gaan, en liggen aangenamer dan zitten. In Afrika speelt de „tijd” geen rol.

Maar nog wonderlijker is de indruk, wanneer je in de hoofdstraat komt en tusschen al die Europeesche dames met hun korte rokjes, hun geknipte haren à la ninon of à la garçonne, of hoe het ook mag heeten, hun wangen witgepoederd en hun lippen roodgeschminkt à la mode de Paris, ziet gaan, geruischloos als kloosterzusters, de witgesluierte Moorsche vrouwen, zwijgend. Twee zwarte oogen blinken door de spleet van hoofd-

Het „dank-je” van de bedelaars.

doek en gezichtssluijer, dien saffraan-kleurige vingertoppen sierlijk-bescheiden dichthouden. Is de Westeuropesche vrouw trotsch op rose nagelen, de Moorsche vrouw meent haar schoonheid te verhoogen door de nagelen van handen en voeten geel te kleuren. De mindere vrouwen loopen blootsvoets in sandalen, de rijkere in zwart-zijden kousen en zwartgelakte schoentjes.

Zoo leeft in deze stad Afrika naast Europa, elk zijn eigen leven, elk zijn eigen beschaving, elk zijn eigen godsdienst. Dat is wel het grootste wonder voor den vreemdeling, die deze stad bezoekt.

De katholieke kerken steken hun kruis in de lucht naast de Moorsche moskeeën en minaretten.

't Is Zondagnamiddag. De klokken luiden. Geen blij gelui: een droeve val van twee tonen als de donkere klank van zwalpend water bij nacht. Uit de kerk van Notre Dame des Victoires op den hoek van de Rue de la Kasba, die opklimt naar het Arabisch kwartier, komt het kruis, zwart omfloerst. Daarachter een zwaar-gebaarde priester in zwart ornaat, en vier koorknapen. Zes mannen dragen een lijk, weenende vrouwen en mannen volgen. De Mooren, die recht tegenover de kerk voor een Arabisch café zitten te kaarten kijken een oogenblik op, en gaan voort met hun spel. De trage stoet trekt door de stad. In de straten blijven de Europeesche mannen even staan en nemen den hoed af, de Moorsche vrouwen gaan voorbij. Op de Place du Gouvernement draaien de carroussels en spelen de orgels: 't is kermis in Algiers. Nog een halfuur en dan valt de avond. Dan roept de Moeëdzin van de minaret der moskee *Djama el Djedid* de Mohammedaansche geloovigen tot het avondgebed op...

Met den avond is ook de koelte gevallen. Brengt de nieuwjaarszon over de stad een aangename lentewarmte van 15 gr. tot 20 gr. Celcius, bij zons-
ondergang daalt de warmte bijna plotseling tot 12 gr. en 10 gr.

De hotels zitten stampvol: Algiers, het Parijs van Noord-Afrika, viert réveillon. Buiten aan de café's bij de helverlichte squares drinken Europeanen en Arabieren, broederlijk naast elkaar gezeten, hun dampende mokka of kleurig likeurtje. Het orkest speelt een of ander muziekstuk, waarop duizenden strijdstokken in alle landen van Europa hun haren versleten hebben.

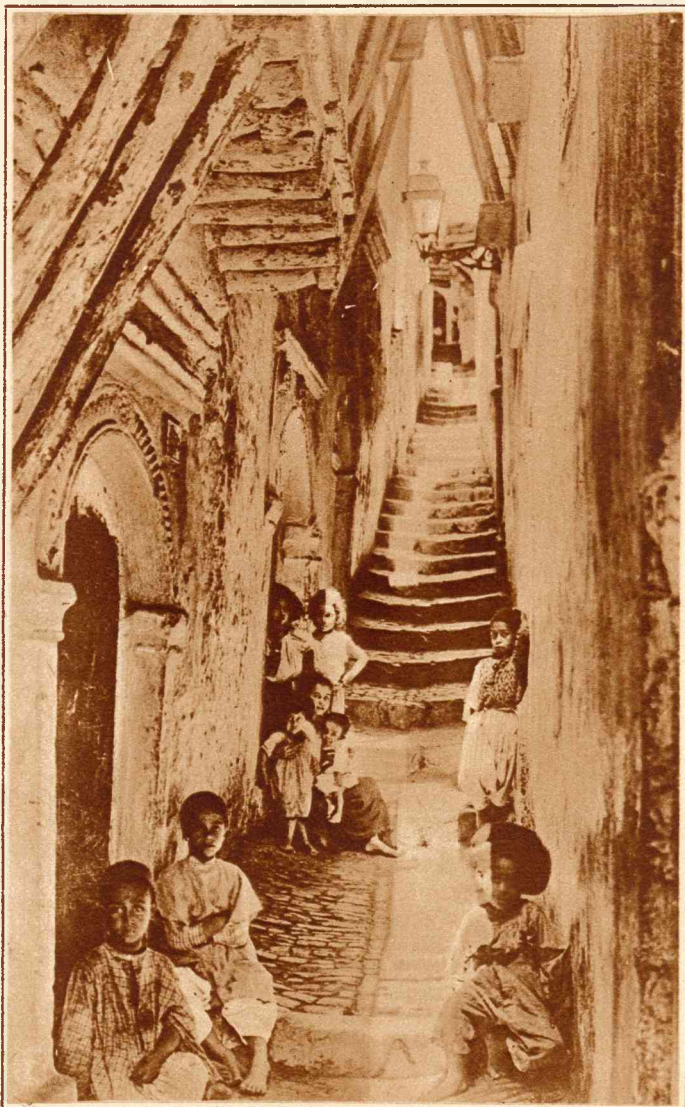
Morgen in de vroege begint de wandeling door 't Arabisch kwartier. Wel te rusten!

* * *

Wat 'n wirwar van kriskras door elkaar loopende smalle straatjes en steegjes, sloppen en gangetjes, opkronkelend langs de grijsblauw gekalkte muren der huizen, wegkruipend onder lage gewelven en portieken! Waar is hier een doorweg, een uitweg!

Boven loopt het smalle paadje van de lucht, — ziet, daar vliegt een vogel, hoog en vrij! — maar om u, links en rechts en voor u, staat het stijve wit van hoge, stille huizen, hier en daar met uitspringende verdiepingen, geschraagd door schuin opduwende thuya-rondhouten, naast elkaar gerijd als de pijpjes van een orgel. De kleine, getraliede venstertjes vierkanten donker en geheimzinnig in die grijze, gevangenisachtige muren.

Daarachter leeft de Moorsche vrouw haar verborgen leven. Nooit kan haar bevallig hoofd bekorend uitkijken buiten de hoge raampjes, nooit kan een vreemde, nieuwsgierige mannenblik tot haar doordringen. Mohammed kende de zwakheid zijner Pappenheimers: daarom bewaarde hij de trouw der vrouw als een kostbaar kleinood, maar met de trouw der mannen wist de profeet geen raad. De verloofde of getrouwde vrouw komt niet buiten, tenzij gesluierd. Buiten op straat werkt ze niet, haar taak ligt binnenshuis. Vandaar de opvallende tegenstelling tusschen de voorbeeldige netheid en zindelijkheid van een Arabische binnenwoning en... Uw oogen open en uw neus gesloten: dat is de groote, de eenige verkeersregel in de Arabische stad. Vuil dat de straten zijn! Vuil!! Oranjeschillen, nootschalen, koolblaren, afval van allerlei groente, oude en versche voorraad van kleine en groote viezigheiden, het ligt daar, het wacht daar, op de ruwe, fettige keien, dag-in, dag-uit, op den openbaren reinigingsdienst.

Een typisch Arabisch straatje in Algiers.

De „openbare reinigingsdienst”!

Daar komt-ie aan!

Een grijsgemantelde Arabier, drijvend voor zich uit twee langooren; de breede, met vuilnis gevulde dubbele matten hangen zwaar aan beide zijden van den grauw rug, vullende de geheele breedte van de smalle straat.

Daar is geen doorkomen mogelijk; vluchten in een der naastbijgelegen slopjes is de eenige uitkomst — zelfs voor de boonstaak-magere Engelsche dame op eenige passen van me.

Een troep kinderen volgt, bloot-pootelend door de viezige straat.

Het krielt hier van kinderen, echte „straat-kinderen” soms, zonder tehuis, verlaten door de ouders, levend van bedelen en nog wat.

Dat is de zegen der Mohammedaansche huwelijkswetgeving!

(Slot volgt)

Panorama van de stad Algiers.

Een riante foto van dit brandpunt van verkeer, waar eens een der thans nagenoeg alle verdwenen Amsterdamsche poorten aan de buiten-Singelgracht toegang tot de stad verleende, waar de stad dus ophield, terwijl men het nu juist, door de geweldige uitbreiding, die Amsterdam de laatste tientallen jaren ondergaan heeft, meer als het centrum zou kunnen beschouwen. Links ziet men het American

HET LEIDSCHPELEIN TE

LEIDSCHEPLEIN TE AMSTERDAM

Hotel met zijn eigenaardigen bouwtrant, met ernaast den Stadsschouwburg. In het midden, op den hoek van de Leidschestraat, het modemagazijn Maison de Vries en rechts, met koepel, het paleis der fa. Hirsch & Cie. Al deze factoren maken, dat het Leidscheplein een steeds wisselend aspect biedt van een intens druk verkeer met door zaken gehaast, uitgaand en winkelend publiek.

VROUWENLEVEN

De Voorjaarsmode brengt ons...

.... Twee- en drie-deelige sport-ensembles van jersey en tricot, gegarneerd met peau de suède-ceintuur en drie-hoekige zijden halsdoekjes, met geometrische figuren bedrukt.

.... Aardige jumpers van wollen kant, welke op een geplisseerd crêpe de chine-rokje in dezelfde tint worden gedragen.

.... Rechte Tweed-mantels met hoog opstaande bontkragen.

.... Bij de tailleur-costumes: eenvoudige blouses in overhemd-model, welke niet langer bóven, doch ónder het rokje gedragen worden.

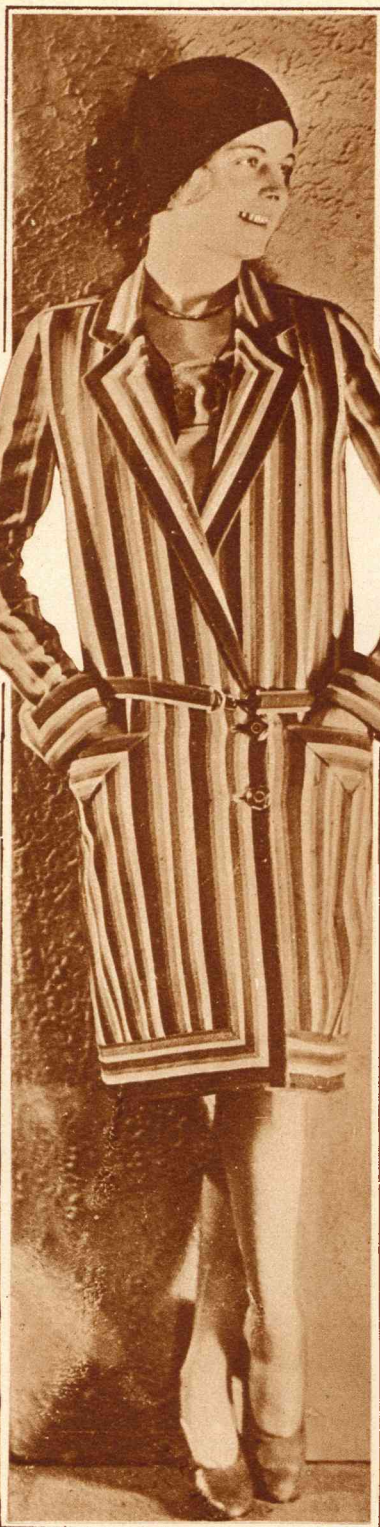
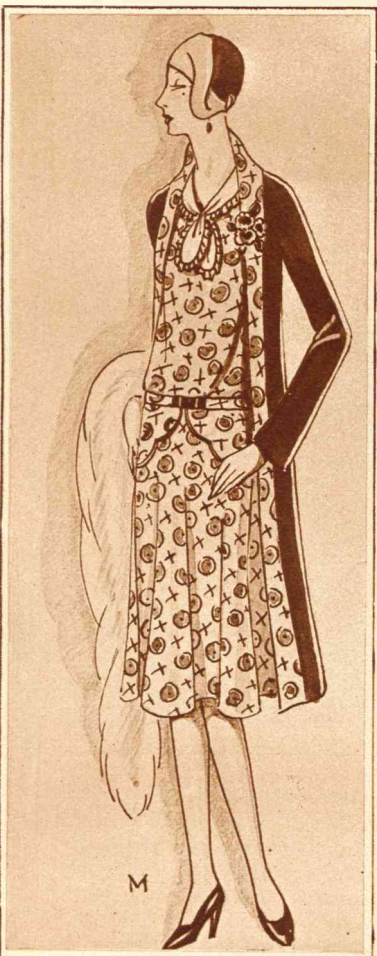
.... Smaakvolle japonnetjes van wollen georgette, welke haast alle zonder uitzondering worden voltooid door een leeren ceintuur en een rond lingerie-kraagje.

.... Zwarte en donkerblauwe

Modern namiddag-japonnetje van roode wollen mousseline met zwarte nopjes. De garneering wordt gevormd door 'n „berthe-kraag" van crème-kleurig linon, twee zwart fluweelen bloemen en een zwart fluweelen lint om de taille.

Smaakvol namiddagensemble bestaande uit rechte mantel van zwart marocain en japon van beige crêpe de chine, met zwart en rood bedrukt. Gegarneerd met ceintuur van dezelfde stof en een wit tulin kraagje met geplisseerden rand.

Een der nieuwe japonnetjes door de lente, van bedrukte zijde, in Napoleon-blauw, met cirkels in rood en beige. De hoed van Milaneesch stroo is in dezelfde tint gehouden, evenals het taschje.

Hiernaast links: Een fraaie mantel in donker-blauw en beige gestreept flanel, een van de laatste creaties van Parijs door de zonnige dagen.

GOEDKOOPE KNIPPATRONEN

KNIPPATRONEN van onze geteekende modellen zijn verkrijgbaar aan het Patronenkantoor Postbus No. 1, Haarlem. Onberispelijke coupe. Dameskleeding in de maten 88, 96, 104 bovenvoijde, à f 0.55. Kinderkleeding voor den bij het model aangegeven leeftijd à f 0.35. Bij elk patroon handleiding voor het knippen en naaien, benevens een verkleinde patroonschets. Franco toezending, direct na ontvangst van bestelling met het verschuldigde bedrag aan postzegels ingesloten, waarbij vermeld: Naam en adres, nummer van het model en het blad, waarin het voorkomt, en bovenvoijde. Men meet deze maat rondom het lichaam, recht onder de armen door, gewoon glad gemeten, zonder extra-toegift. Van de gefotografeerde modellen zijn maatpatronen verkrijgbaar, na nauwkeurige opgave der gemenschte maten à f 1.— per stuk voor dames en à f 0.75 voor kinderen.

Een flatterend hoedje in ecru-stroo, gegarneerd met zwart satijn.

namiddag-mantels en japonnen, welke worden opgevrootlijkt door héél kleine zijden spikkeltjes, grijs of wit (het z.g. „dessin Caviar").

.... Mantels van zwart georgette of marocain, gegarneerd met witte hermelijnkragen.

.... Zeer veel ensembles, meestal bestaande uit: rechten mantel van effen materiaal en japon van bijpassend, bedrukt marocain of crêpe de chine. De voering der mantel en dikwijls ook de garneering ervan worden van dezelfde stof als de japon vervaardigd.

.... Zeer lange en naar onder wijd uitstaande avond-toiletten van kant, tule, taf of georgette.

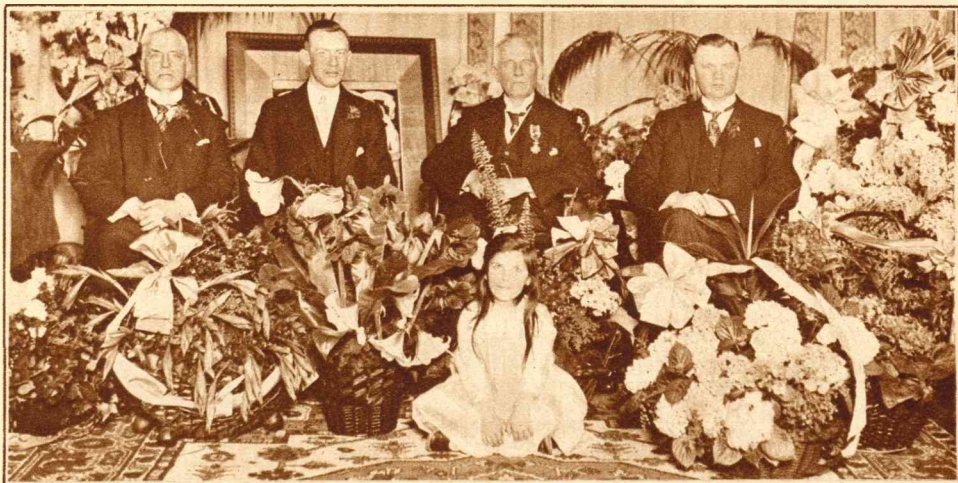
.... Veel ongelijke rok-zoomen; klokkende panden, golvende lijnen, strooken en slippen.

.... Strikgarneeringen op japonnen, mantels en hoeden.

.... Breedgerande klokhoeden en capelines van stroo of vilt. Soms van de beide materialen gecombineerd.

.... Shawls, halsdoeken, dassen in de meest groote verscheidenheid.

Uit de Provincie

TE NAARDEN

vierde de Koninklijke Beetwortelzaad Cultuur Kuhn & Co. haar 40-jarig bestaan, welk feit op feestelijke wijze werd herdacht. Op bovenstaande foto, tijdens de receptie genomen, merken we op v.l.n.r. de heeren C. A. Bakker, mr. W. H. Dudok van Heel, J. P. Dudok van Heel en dr. Dudok van Heel.

Hiernaast: Een muziekkorps uit Naarden bracht bij deze gelegenheid een serenade voor de huizinge van den directeur.

HET ZILVEREN FEEST VAN Z.F.C. TE ZAANDAM

Ter gelegenheid van het 25-jarig bestaan der Zaanlandsche Football Club hadden er groote feesten plaats te Zaandam, waarvan bijgaande foto's een idee mogen geven.

Community Singing vond ook in Zaandam bijval blijkens nevenstaande foto.

Ook „Miss Holland“, een der Zaanlandsche beroemdheden thans, luisterde het feest op en zong mee.

Hiernaast: Een enorme volksmenigte moonde den paandelgroet bij voor het feestgebouw.

MANUS DE WAARZEGGER

door Willem van Mook

Gekke Manus was vroeger „zandmarsjan” geweest, met 'n ezel, 'n karreken en 'n „zandmijn” op de hei. En Manus zou nooit zot geworden zijn als de Borzelsche autobus hem zijn ezelgespan niet afhandig had gemaakt door het brutaalweg met ezel en al tot stukken en brokken te rijden. Een ongeluk komt zelden alleen, dat had Manus ook ondervonden; want niet alleen was bij hij de botsing met de vernielzuchtige autobus zijn kar en zijn ezel kwijtgeraakt, maar ook moest hij nog boete betalen, omdat hij naar 't zeggen van Bart Piggel, chauffeur en eigenaar der autobus, links van den weg aangehouden had en dus oorzaak van de aanrijding was geweest. Daarenboven werd hij veroordeeld in de kosten van een nieuwe autolantaarn, daar de oude in het samentreffen tusschen ezelkar en autobus tot gruzelementen geslagen was. Manus had een week lang gepeinsd over de mogelijkheid, hoe hij aan het geld voor de boete en voor de schadevergoeding moest komen en na zeven slapeloze nachten had hij eindelijk de oplossing gevonden. Hij zou voortaan met zijn kruiwagen naar de zandmijn gaan en in plaats van een dubbeltje zou hij het zand drie stuivers per mandje verkoopen. De schadevergoeding zou hij voldoen met de oude stallantaarn uit het ezelkot.

Maar noch Piggel, de autobushouder, noch de klanten wilden aan die oplossing meewerken; Bart Piggel noemde de schadevergoeding „nog te ezelachtig om er een boerenkar mee te verlichten” en de klanten noemden het zand „een stuiver te duur”.

Zoo bleef de „zandmarsjan” met zijn stallantaarn en zijn witte koopwaar zitten. En nog zou Manus niet zot geworden zijn, ware het niet dat een geldzuchtig deurwaarder hem op zekeren morgen zijn kruiwagen, zijn wrakke tafel en zijn driepootigen stoel (alles wat hij behalve zijn stroozak bezat) was komen ontnemen om uit de opbrengst daarvan het gerecht en Bart Piggel te voldoen. Toen was Manus met een brok in zijn keel en een traan in zijn oog naar Piggel gegaan en had hem een laatste maal de versleten lantaarn — die de deurwaarder vergeten had — aangeboden. En de aanbieder was terecht gekomen in het gezicht van den autobusman, die er twee blauwgezwollen oogen, een bloedneus en een gescheurde lip van gekregen had, met het gevolg dat de „zandmarsjan” opnieuw voor het gerecht gedaagd en tot twee maanden gevangenisstraf veroordeeld werd.... Bij zijn terugkeer uit de gevangenis was Manus naar zijn huis gegaan en had er andere mensen in aan getroffen; en hij was naar de zandmijn gegaan, maar onderweg was hij weer de noodlottige autobus tegengekomen, die hij slechts had kunnen ontwijken door schielijk in de bosschen te verdwijnen... Zonder hoop in 't hart en zonder geld op zak leefde Manus in de eenzaamheid der heide en vertoonde zich alleen bij nacht en ontij in het dorp. De veldwachter meende, dat Manus een dief was, doch wyl er nooit iets vermist werd, was de burgemeester de meening toegedaan, dat Manus een zot was. Zooals het op een dorp betaamt, werd de meening van den burgervader door al zijn onderdanen, den veldwachter inclus, overgenomen en in plaats van „zandmarsjan” werd Manus voortaan „de zot” genoemd.

't Was een helle zomerdag en in den wolkenloozen hemel brandde hoog en fel de gouden middagzon. Verscholen onder het loover van braamstruiken en struweelen gebruikte Manus zijn noenmaal, een harde korst brood en een stuk garstig spek, dat de meid van de Kwakkelhoeve hem gegeven had. Van tijd tot tijd nam hij een slok water uit een kruik, die naast hem stond. Plotseling stond hij op en keek bespiedend in het rond. Hij meende dichtbij het geluid van stemmen te hebben vernomen. Behoedzaam pakte hij de resten van zijn soberen maaltijd in een stuk papier en wilde zich

Doch de spullebaas hield hem staande en vroeg of hij mee wou gaan tot het huis van den burgemeester.

„Het spijt me wel,” zei Manus, „maar dat kan ik niet doen; ik wil in het dorp niet gezien worden.”

En daar hij zag, dat men uit zijn woorden de gevolgtrekking maakte, dat hij iets op zijn geweten had, begon hij zijn droeve geschiedenis te vertellen: Hoe hij door het ongeval met de autobus was geruïneerd en dientengevolge zonder middelen van bestaan ronddoelde; hoe hij 's-nachts heimelijk de bosschen verliet om in de nabijheid van zijn huisje te zwerven, waaruit onbarmhartige mensen hem verdreven hadden.

De directeur was met zijn lot begaan en, na overleg met zijn mensen, besloot hij, Manus in zijn dienst tenemen. Om hem voor de dorpsbewoners onherkenbaar te maken, zou men hem een gedaanteverwisseling doen ondergaan.

De circus-directeur was een man van de daad en zonder dralen werd Manus, met zijn goedvinden, van kop tot teen bruin geschilderd en tot Hindoe gegrimeerd. Een beddelaken werd tot een tulband gedraaid en op zijn hoofd gezet; zijn magere knoken werden verborgen onder een wijd-uit-hangend bontgestrept peignoir, dat de vrouw van den spullebaas gaarne voor die gelegenheid afstond. Aldus uitgedost had Manus wel iets van een ouden Araab, en toen hij, aan het hoofd van den circustroep, Borzel binnentrok, liep jong en oud uit om hem van nabij te zien.

De verschijning van den pseudo-Hindoe was voor het arme circus een prachtige reclame. Maar zij hield tevens de consequentie in, dat het publiek iets van den Hindoe verwachtte en de directeur

wist niet, in welk nummer de oude Manus eenige medewerking zou kunnen verlenen. Paardrijden kon hij niet, als slangenbezweerder of leeuwentemmer kon hij ook niet optreden vanwege zijn zachtmoedigheid en ook omdat er geen slangen of geen leeuwen waren; men zou hem clown kunnen hebben laten spelen, maar daar was hij te triestig voor, acrobatiek lieten hem zijn stijve beenen niet toe en voor koorddanser had hij te weinig aanleg en te veel vrees.

Maar het peignoir, dat Manus droeg, gaf uitkomst, want dat kleedingstuk had de vrouw van den directeur noodig om als waarzegster op te treden en nu Manus met haar morgengewaad pronkte, zou zij die rol niet kunnen vervullen. Een oogenblik dacht de directeur er over om Manus tijdens de voorstelling dan maar van zijn peignoir te ontdoen en hem zoolang in den ezelwagen op te sluiten. Maar de directeursvrouw had een beter idee. Manus kende alle mensen van het dorp, zoo redeneerde zij, en hij wist zoowat alles van hun verleden, niemand beter dan Manus kon derhalve de rol van waarzegger vervullen. En zoo kwam Manus, onder de Oostersche aanduiding „Fakir Manu Sisni Egek” op het program.

Het stond in groote letters op een bord voor het circus te lezen en de Borzelaars begrepen er niets van, vooraleer de schoolmeester er bij te pas was gekomen, die wijsgeerig verklaarde, dat „Fakir” tovenaars beteekende en dat „Manu Sisni Egek” een Indische naam was, die zooveel beduidde als:

AAN BOORD VAN DE ZEPPELIN

worden niet alleen technische en meteorologische waarnemingen gedaan en geleerde besprekingen gehouden, maar men weet er ook op zijn tijd van een goeden maaltijd te genieten, en dat is lang niet het meest ondergeschikte programma. Daarvoor zorgen de hofmeester Rubis en de kok Manz, die uitstekend voor de passagiers van den luchtlijn zorg dragen. Hier ziet u ze druk bezig met hun gewaardeerde werkzaamheden tijdens de laatste proefvlucht van de Zeppelin naar 't Oosten.

naar een veilige plaats begeven om zijn diner voort te zetten.

Maar toen hij eenige stappen gedaan had, ontmoette hij twee mannen, die hem aanspraken in een taal, welke hij niet verstond. Zij maakten gebaren, alsof zij wilden drinken, en wezen in de richting van den landweg, waar Manus drie kermiswagens zag, twee groote en een kleinen, die in vuurroode letters den naam „Cirque Roselière” verkondigden. Voor de groote wagens waren paarden gespannen, voor den kleinen een ezel. Niet zoodra had Manus het ezeltje bemerkt, of hij liet de twee mannen in den steek en snelde naar het grauwtje voor den kleinen kermiswagen, dat hij met liefkozingen overlaadde.

Een vrouw en een man, die bij de wagens stonden, sloegen het schouwspel met verwondering gade. De man kwam op Manus toen en vroeg hem, in gebroken doch goed verstaanbaar Hollandsch, of er nergens water te krijgen was, want zij hadden niets meer te drinken. Manus antwoordde bevestigend en leidde de kermiskaravaan naar de Kwakkelhoeve, waar mensen en dieren hun dorst konden lessen.

Het doel van de reis was Borzel, het gezelschap zou er een voorstelling geven. Manus diende tot gids en ging mee, alsof hij tot het circus behoorde. Hij liep naast het ezeltje, dat geduldig het hottelend wagentje achter zich aantrok. Toen de troep het dorp genaderd was, achtte Manus zijn taak volbracht en wilde op zijn schreden terugkeeren.

„Groote en wijze man”. Behalve de vreemde woorden las men op het program de volgende wonderlijke mededeeling: „Manu Sisni Egek” kent alle stervelingen bij hun naam, hij kent hun verleden en hun toekomst, hij ontsluit geheimen, onthult duistere zaken en verspreidt licht over heimelijk bedreven ongerechtigheden.

De helft van deze geheimzinnigheden was genoeg om geheel Borzel naar het circus te trekken en 's-Zondags, bij de opening, had de directeur dan ook de grootste moeite om alle nieuwsgierigen te plaatsen; zij werden als haringen opeengepakt en velen moesten zich met een staanplaatsje tevreden stellen...

De voorstelling begon met de gebruikelijke paardendressuur, een magere schimmel en 'n hinkende vos, die op het klappen van de zweep en het bonzen der groote trom in zigzag-lijn door de kleine manège draafden.

Daarna kwam er een clown op een oud ezeltje, dat zijn berijder, tot groot vermaak van het publiek, in het zand wierp. De directeur, met hoogen hoed en een blikken medaille op zijn tot-op-den-draad versleten en glimmende frak, zorgde voor de noodige hilariteit door den clown eenige kletterende kaakslagen toe te dienen. Uit eerbiedige wraak nam Pierrot zijn vilten punthoedje af, dat ongelukkigergewijs gevuld was met roggebloem en waarvan hij den inhoud over den zwarten statierok van den directeur uitstortte. Terwijl het publiek het uitschaterde en de clown aan de komische scène een eind maakte door tuimelend een goed heenkomen te zoeken, kwamen de trapèze-werkers op. Het programma werd vlug afgewerkt; achtereenvolgens kwamen de koorddansers, de parterre-acrobaten en de voltige-rijders. De executanten waren telkens dezelfde mensen, maar door handige grime en verandering van costumes kon het publiek dat niet merken. Een degenlikker en een vuurvreter brachten het publiek aan 't rillen en een jonge zigeunerin, met schitterende oogen, gitzwarte haren, en een weelderigen boezem, die op haar bloote voeten een wilde csardas danste op een plank met spijkers, waarvan de punten naar boven stonden, maakte stemming voor het groote slotnummer dat komen ging, den geheimzinnigen fakir, de clou van den avond. Terwijl het orkest, gevormd door twee stalknechten en een gepolitoerden neger, een Oostersche muziek tokkelde, kwam Manus binnen en werd door den directeur aangekondigd met de woorden: „Het circus Roselière heeft de eer U voor te stellen fakir Manu Sisni Egek, den grooten toovenaar, in zijn mysterieus repertoire.” Zooals afgesproken was, moest Manus op de maat der muziek, die speciaal langzaam speelde, statig voorwaarts stappen, tot in het midden der manège. Maar het gezicht van al die bekenden, die hem nochtans niet herkenden, verbouwereerde hem zoo, dat hij, na eenige passen gedaan te hebben, voorover in het zand viel. De directeur liet het voorkomen, alsof die buiteling bij het nummer behoorde en riep, vol plechtigen ernst:

„De Fakir valt in aanbidding voor Brahma neer...”

Gelukkig dat de bruine schmink, waaronder de facie van Manus verscholen zat alle aandoeningen maskeerde. Toen de „zandmarsjan” met stramme bewegingen, er eindelijk in slaagde overeind te kruipen, begon de directeur hem te ondervragen: „Groote heer Manu Sisni Egek, wie is die dame daar, in de eerste rij?”

Manus keek, herkende de vrouw van den bakkeren antwoordde met luide, voor deze gelegenheid veranderde stem:

„Mie van den bakker, directeur.”

Het publiek uitte teekenen van verwondering.

„En hoe heet deze dame, mijnheer de fakir?”

„Bet Scheepers, de vrouw van den vrachtrijder,” zei Manus.

„En deze mijnheer, wie is dat?”

„'n Slecht mensch,” aarzde Manus.

„Zijn naam?” hernam de directeur.

„Judocus Carolus Zonderhart,” antwoordde Manus.

„Zeg me zijn beroep,” beval de directeur.

„... 'n Judasberoep,” beweerde Manus, „hij is deurwaarder.”

Het publiek gaf door luid applaus zijn instemming te kennen; maar de directeur wees weer een anderen toeschouwer aan:

„Kunt U mij ook zeggen, Manu Sisni Egek, wie deze mijnheer is?”

„Nog een slechter man dan de deurwaarder,” Manus.

„Hoe heet hij?”

„Bart Piggel.”

„Zijn beroep?”

„Doodrijder.”

„Hoeveel menschen heeft hij al doodgereden?”

„Nog geen een, maar eer het een jaar verder is, zal hij in de gevangenis zitten, veroordeeld wegens dood door schuld...”

Het publiek nam de zaak ernstig op en aller aandacht was gevestigd op den autobus-houder, die lijkleek op zijn stoel zat te beven.

„Waarom,” wendde de directeur zich weer tot Manus, „noemt gij hem doodrijder?”

„Omdat hij een dier doodgereden heeft.”

„Wat voor een dier?”

„Een ezel,” zei Manus droevig.

„En wat gebeurde er met den ezelvoerder?”

„Die werd door het ongeval broodeloos gemaakt en daarna, door toedoen van Bart Piggel, in de gevangenis geworpen.”

„Hoe heette die ezelvoerder?”

„Manus, de zandmarsjan.”

„En waar is die nu?”

„Hij is uit de bosschen gekomen, te midden der menschen.”

„Waar,” drong de directeur aan.

„Te midden der menschen, hier in het circus,” lichtte Manus toe.

Geprikkeld door die mededeeling, keek het publiek in alle richtingen, of het nergens zotte Manus kon ontdekken, maar niemand zag hem.

„Gij liegt,” klonk plotseling de stem van Bart Piggel, „zotte Manus is niet hier. En al wat gij van mij gezegd hebt, is ook gelogen, zooals gij het voorstelt, is het tenminste niet gebeurd. Gij hebt misschien in het dorp iets hooren vertellen en wilt hier de menschen wat wijs komen maken. Maar ze zullen u niet gelooven. Alle Borzelaars weten, dat ik een net man ben en dat Manus een dwaas is, die in de bosschen huist en niet in het circus durft komen.

Terwijl Piggel sprak, hadden zijn vrienden alle rangen afgezocht en waren vast overtuigd, dat Manus zich niet onder de toeschouwers bevond. Het publiek had bij het onderzoek meegeholpen en van alle kanten begon men te roepen: „Zotte Manus is niet hier.” Bart Piggel, voldaan over de uitwerking zijner woorden, riep uitdagend:

„Welnu, mijnheer de directeur, laat uw orakel

DEZE WANSTALTIGE GEDROCHTEN geachte lezers, zijn voor een manoeuvre-vlucht uitgedoste vliegers van het Amerikaansche leger, die in verband met de hoogte, die ze denken te bereiken, hun ademhalingsorganen met een zuurstof-apparaat verbonden hebben. Erg flatteus is hun uitrusting nu juist niet!

dan bewijzen, dat zotte Manus hier is, ik wil wedden om duizend gulden, dat hij niet in 't circus is.”

De directeur was een beetje verlegen, doch ditmaal was het Manus die de situatie redde.

„Duizend gulden, zegt gij, heer Piggel, ik neem uw weddenschap aan, wij zullen het geld onmiddellijk bij den veldwachter, die hier toevallig aanwezig is, deponeeren.”

„Ja maar, ik heb zooveel geld niet bij me,” protesteerde Piggel.

„Dus, gij durft niet,” zei de pseudo-Hindoe minachtend.

En het publiek nam het voor hem op, men hoorde sarrende uitroepen: „Piggel durft niet, Piggel breekt zijn woord.” Doch een vriend van Piggel sprong in de manège, met een biljet van duizend gulden in de hand.

„Piggel houdt zijn woord,” riep hij uit, „hier zijn duizend gulden.” En terwijl hij het geld aan den veldwachter gaf, teekende Piggel noodgedwongen, een schuldbekentenis.

Inmiddels ging de directeur, door Manus van zijn plan op de hoogte gebracht, naar zijn woonwagen en haalde er al het geld, dat hij had, Belgische, Fransche en Hollandsche munt, maar 't was niet genoeg. Gelukkig kon het ontbrekende bedrag uit de cassa bijgepast worden. Na een kwartier tellen, had men de tweede duizend gulden bij elkaar. Volgens afspraak zou de winnaar van de weddenschap, onmiddellijk na den uitslag het geld ontvangen. Nooit was een circus-publiek zóó in spanning geweest en nooit had de veldwachter van Borzel zich zóó gewichtig gevoeld. Met het geld voor zich op een tafeltje wachtte hij de dingen af. Het publiek trappelde van ongeduld. Bart Piggel zat zenuwachtig op zijn nagels te bijten en de raadselachtige Hindoe liep opgewonden de manège rond. Op een teeken van den directeur liet de vuurvreter, die in het orkest de rol van tamboer vervulde, een roffelsignaal hooren; toen het trommelen ophield en het doodstil geworden was in 't circus, kwam Manus op Piggel toe en zei:

„We hebben dus gewed om een bedrag van duizend gulden; gij beweert, dat Manus niet hier is en ik zeg van wel. Wie van ons tweeën gelijk heeft, ontvangt het geld, de 2000 gulden, gedeponneerd bij den veldwachter.”

„Accoord,” klonk zwak de stem van Piggel.

Onderwijl kwamen twee clowns met een tafeltje aandragen, waarop een met water gevulde waschkom en een stuk zeep prijkten. Manus draaide zich met zijn breed rug naar het publiek en begon den schmink van zijn gezicht te wasschen.

Voor Piggel en het publiek zijn vreemde handelwijze begrepen, was hij al klaar. Met een theatraal gebaar keerde hij zich om, liet de wijde peignoir van zijn schouders glijden, waardoor een versleten blauwe kiel en een opgelapte Turksch-leeren broek zichtbaar werden, rukte zijn valsche pruik en dito baard af en riep met bulderende stem, terwijl hij onderdanig voor Piggel boog:

„Ziehier Manu Sisni Egek, oftewel gewoonweg „Manus de zandmarsjan”, uw dienaar.” De sprakeloze verwondering van het publiek, dat Manus onmiddellijk herkende, maakte al spoedig plaats voor een oorverdoovend gejuich. Maar toen de veldwachter, die de aanwezigheid van Manus eveneens constateerde, hem de twee duizend gulden wilde overhandigen, kwam Piggel tusschenbeide.

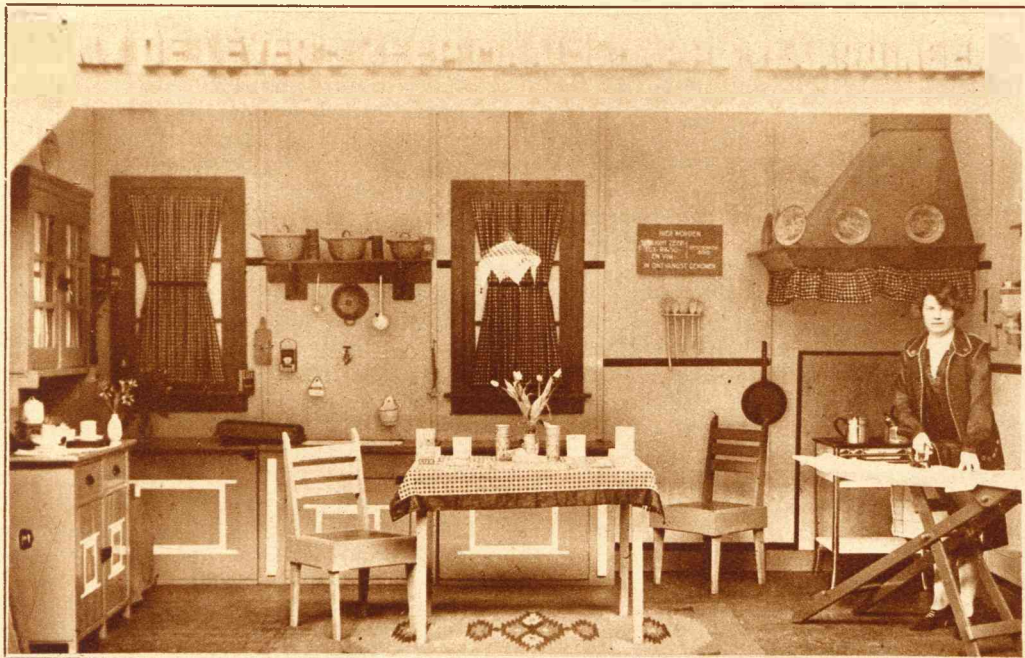
„Het is onrechtvaardig gegaan,” tierde hij, „de zandmarsjan heeft gewed onder een valschen naam.”

„Ook dat niet,” zei Manus kalm, terwijl hij iets op een papiertje krabbelde. „Ge kunt toch lezen, nietwaar Piggel,” treiterde Manus, welnu „wat staat hier?”

„Manu Sisni Egek is: Manus is niE gek,” stamelde Piggel.

En weer moest de veldwachter toegeven, dat er van geen valschen naam gesproken kon worden, en Piggel begon eindelijk te begrijpen, dat Manus niet gek was. Tot slot van de voorstelling kreeg Manus 2000 gulden, waarvan hij de helft aan den circusdirecteur restitueerde.

Het circus brak zijn tenten op en Manus, die alleen in zijn eigen gemeente de kunst van waarzeggen kon uitoefenen, kocht het ezeltje van baas Roselière en ging weer zand rijden.

De Beurs van de Dameskroniek

is een telkenjare terugkeerende gebeurtenis in 't leven der Amsterdamsche huisvrouw. De laatste snuffjes en nieuwigheden op het uitgestrekt terrein, dat de dames interesseert, vooral op gastronomisch gebied, kan men hier aanschouwen en keuren. Natuurlijk mag deze tentoonstelling zich in een groote belangstelling der Amsterdamsche dames en heeren verheugen. Een tweetal geheel verschillende standen laten wij hierboven en hiernaast onzen lezers zien.

ALLERLEI

In voormalig Watergraafsmeer

is in den gevel van het in aanbouw zijnde schoolgebouw der Watergraafsmeersche Schoolvereniging een gedenksteen geplaatst, welks opschrift luidt „Arbeid overwint”. De plechtigheid der metseling.

De Amsterdamsche accordeonvereniging „Excelsior”

hoopt 27 April a.s. haar 10-jarig bestaan te vieren. Deze Koninklijke goedgekeurde vereniging mag zich, terecht, in een groote populariteit verheugen. Hierboven en hiernaast een tweetal foto's van bestuur en leden, in ruste en in actie.

Kapitein D. Aalbers

herdenkt 14 April den dag, dat hij vóór 40 jaar in dienst trad bij de N.V. Mij. Alkmaar Parket. Aanvankelijk in dienst op de lijn Amsterdam — Alkmaar. is de jubilaris thans werkzaam op het traject Amsterdam — IJmuiden (hiernaast rechts).

Een „derby” in de Spaarnestad. R.C.H. klopt H.F.C. met 2-1. Kiekie tijdens deze spannend match. De H.F.C.'er De Ruyter in strijd met de R.C.H.-verdediging.

SPORT VAN ZONDAG

Verleden week na Ajax—Stormvogels schreven we, dat dit Ajax van heel wat sterkere tegenstanders zou hebben gewonnen. Die sterkere tegenstander kwam de week daarop reeds en moest het onderspit delven.

Toch speelde Ajax minder dan tegen de Stormvogels. Voor een belangrijk deel zat 'm dit natuurlijk in de tegenpartij.

V.U.C. heeft momenteel betere voetballers dan Stormvogels en het ging dan ook niet zoo gemakkelijk als verleden week. Zelfs is de Amsterdamse overwinning o.i. niet onfortuinlijk geweest. Wij hebben hierbij dan niet zoozeer het feit op 't oog, dat de Hagenaars over 't geheel genomen in het veld niet de mindere waren, doch denken in de eerste plaats aan de beide doelpunten, die de thuisclub scoorde. Die kwamen eigenlijk met welwillende medewerking van den Haagschen doel-

man. Tegen het einde kreeg V. U. C. ook nog zoo'n soort presentje, doch de twee blundertjes van V. d. Meer hadden toch den doorslag gegeven.

„Ajax maken ze niets meer,” zei na afloop 'n rood-witte supporter. Inderdaad de Meerclub is buiten gevaar. Met het materiaal, waarover de Ajacieden beschikken, is er o.i. in de naaste toekomst geen reden tot ongerustheid, mits 't maar juist wordt aangewend.

Blauw Wit gaat voort wedstrijd op wedstrijd te

„Zeeburgia” de eerste kandidaat voor de promotie- en degradatie-competitie van afd. I.

A.F.C. en Zeeburgia spelen gelijk. Moment uit den strijd voor het doel van Zeeburgia.

een in vorm zijnde ploeg dan een gedwongen rust.

Toch is de kans op een spoedige afwikkeling niet bijster groot. Vooreerst is er 90% kans, dat U.V.V. en Stormvogels, die resp. 16 en 17 wedstrijden hebben gespeeld, in een beslissingswedstrijd uit zullen moeten maken, wie de ongelukkige is.

Verder is het kampioenschap der 2e klasse B nog niet beslist. Haarlem heeft zijn laatsten wedstrijd tegen V.V.A. gewonnen, zoodat ook hier een extra-wedstrijd de beslissing moet brengen.

Een week of zes is er in elk geval nog wel mee gemoeid. Het loopt dan aardig naar Juni. Arme zomersporten!

Indien D.E.C. er in slaagt van Haarlem te winnen, wordt de kans op 'n 3de Amsterdamsche 1e-klasse vrij groot.

Vooreerst komen we met twee kandidaten aan den start en verder is het zoo'n beetje usance, dat de eerste-klasse het loodje legt. We kunnen er hier toch warempel wel één bij hebben. Rotterdam met drie, Den Haag met vier en Haarlem met drie zijn ons ver voor.

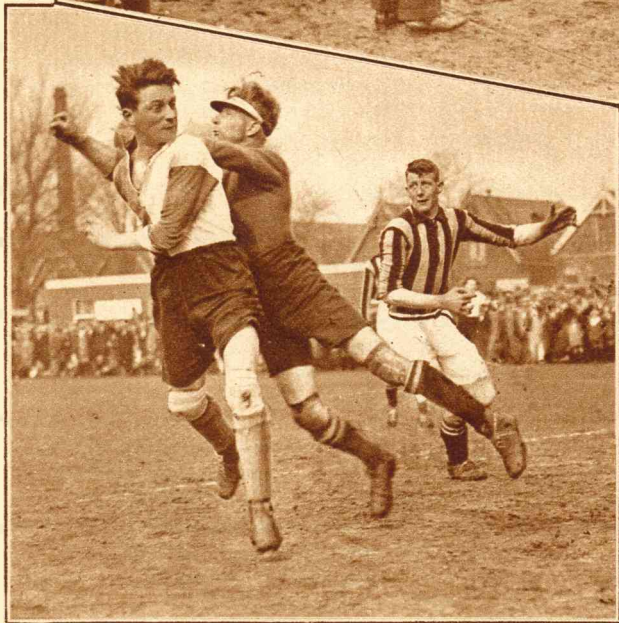

Z.F.C. bestaat 25 jaar. De huldiging der eerste-elftalspelers vóór den wedstrijd tegen Feijenoord.

Hiernaast: Uit den wedstrijd Z.F.C.—Feijenoord. Een critiek moment voor het doel der thuisclub.

verliezen. Nu weer was V.S.V. de zebra's den baas. En nog steeds prijken zij op de 2de plaats. Hieruit blijkt wel duidelijk, wat een fraaien voorsprong zij op de anderen hebben gehad. Intusschen wordt deze nu gaandeweg minder, wanneer Blauw Wit nu ook de twee laatste wedstrijden nog verliest, eindigt de stadionclub misschien nog 4 of 5.

Zeeburgia kan zich op de promotiewedstrijden voorbereiden. 't Is te hopen, dat deze niet zoo heel lang op zich zullen laten wachten, want niets werkt zoo nadeelig op

Veldlopen van den A.A.B. Dammen, de winnaar der nieuwelingen, wordt enthousiast rondgedragen.

DE ONZICHTBARE HAND

DOOR MARE EDMUND JONES

Maar ik heb je toch gezegd, dat ik eerlijk man wil blijven." „Dat is alles goed en wel, maar zoo'n exceptioneel prachtige zaak...."

„Ik doe het niet!" riep Frank in toorn ontstoken uit.

„Dan ben je direct ontslagen," zei de opzichter, pak je weg, en als je den verklikker speelt, dan zal ik er voor zorgen, dat jij van den diefstal verdacht wordt."

Frank's nauwgezetheid van geweten onderging wel een zware beproeving. Hij had een gevoel over zich, alsof hij z'n laatsten strijd om een rechtschapen man te blijven, gestreden en.... verloren had. De politie wilde een stillen verklikker van hem maken, omdat de geheimzinnige bende hem met alle geweld onder haar leden wilde tellen, daar hij zoo'n bekwaam schriftvervalscher was. Wanneer de bende of de politie in dit alles niet de hand had, dan moest er toch een andere, onzichtbare macht zijn, die hem voortdurend op de hielen zat.

Met woede en vertwijfeling in 't hart verliet hij New-York. Om zoowel de politie als de bende op een dwaalspoor te brengen, maakte hij de reis gedeeltelijk te voet, gedeeltelijk per trein, de bergen over, naar den staat Ohio.

Na een week zwervens had hij de ondervinding opgedaan, dat verschillende lotgenooten van hem, die om de een of andere reden een goed heenkomen zochten, zijn pad kruisten en dezelfde richting als hij insloegen. Met een er van, die zich bij hem aansloot, maakte hij nader kennis.

Toen, in den omtrek van Cincinnati, gebeurde het onvermijdelijke.

„Zeg eens, ouwe jongen," zei de nieuwe vriend, toen zij tegen den middag in een boschje aan den voet van een heuvel lagen uit te rusten, „ik heb eens goed rondgezien. Hier in de buurt is een deftig heerenhuis, waar we zonder veel risico onzen slag zouden kunnen slaan."

„Wat kan mij dat schelen!" riep Frank.

De andere zag hem met onderzoekenden blik aan.

„Ik meende op je te kunnen rekenen, vriendlief."

„Dan heb je misgerekend," hernam Frank. Eensklaps schoot hem een gedachte door het brein. „Kom je soms van New-York?" vroeg hij.

„Daar ben ik geweest."

„En ken je daar ook Doc Brewster of Spike Latham, Velvet Barnby of Rooden Stevens?"

Frank's kameraad, die geen diplomaat scheen te zijn, liet al heel gauw het masker vallen.

„Je bent een scherpzinnig jongmensch, vriendlief. Maar laat ik je nu een goeden raad geven. Keer zoo gauw mogelijk naar de stad terug en vertel aan een van die kameraden, die je zooeven genoemd hebt, dat jij je vóór Vrijdag ter beschikking van den grooten chef zult stellen, want" — hier grijnslachte de man! — „hij heeft je hard nodig."

„Dat zal ik doen," antwoordde Stille Frank lachend, „met St. Juttemis, als de kalveren op het ijs dansen."

Om den man kwijt te raken, ging hij zuidwaarts, liep, om hem z'n spoor bijster te doen worden, weer een goed eind terug en sloeg vervolgens de richting naar het Westen, naar den Staat Indiana, in. Hij verdubbelde nu z'n voorzorgsmaatregelen en kreeg

ten slotte een gevoel over zich, alsof hij aan de waakzaamheid van den geheimzinnigen leider der bende en van de politie ontsnapt was.

Een paar weken lang werkte hij thans in de open lucht, dan bij dezen dan bij genen boer, op deze manier zich de nog restende zomerdagen ten nutte makend en zinnend op z'n toekomstplannen.

EEN DRIE-JARIG ZWEMKAMPIOEN

In Chicago werd onlangs een zwemwedstrijd uitgeschreven voor deelnemers van 3 tot 6 jaar. In dezen merkwaardigen kamp behaalde dit 3-jarig meisje de overwinning, waarna ze met den uitgelooften beker begiftigd werd, waarmee ze heel trotsch zich als de jongste kampioene kien liet!

Hij besloot ten slotte den weg naar Chicago in te slaan. Z'n geld was op en feitelijk was hij er nu do aangewezen, het land af te loopen.

In deze omstandigheid legde hij zich op een avond in een hooiberg te slapen.

Toen hij den volgende morgen ontwaakte, voelde hij, dat de zon reeds geruimen tijd geleden was opgegaan en dat, als hij dien dag nog z'n kost wilde verdienen, het tijd werd om werk te zoeken. Hij keek boven den hooiberg uit in 't rond en staarde naar 't Westen. Eensklaps werd z'n aandacht getrokken door een eigenaardig verschijnsel.

Z'n oogleden waren nog door den slaap bezwaard en hij keek in de zon, zoodat hij niet heel zeker was van hetgeen hij zag. Het kwam hem echter voor, dat er op den top van den hooiberg iets anders dan hooi was, iets, dat er geler en zijdeachtiger uitzag; het scheen hem verder toe, dat de zon het zijdeachtige geel verlichtte en een gouden stralenkrans er om heen weefde. Het gedeelte

van den hooiberg, waar dit eigenaardig verschijnsel zich voordeed, was dicht bij hem.

No. 4

Plotseling scheen het hem toe, alsof die stralenkrans werd omgekeerd en nu bleek 't verschijnsel te bestaan uit het hoofd van een meisje. Zij was zeer jong, had donkere oogen, blond haar en was zeer verrast en verschrikt, een mannelijk wezen te zien, dat naar haar keek.

Stille Frank lag als vastgenageld op de plek waar hij zich in den hooiberg bevond. Een behaaglijke warmte vervulde langzaam z'n leden en z'n geheele wezen. Nooit had een vrouwelijk wezen zoo'n indruk op hem gemaakt. Hij zag, dat z'n aanwezigheid haar verschrikte! Wel mocht dit de ironie van het lot genoemd worden.

Het meisje zag den jongen man even aan, dacht eenige oogenblikken na, scheen haar vrees te bedwingen, die voor nieuwsgierigheid plaats maakte, en vroeg met luide stem:

„Ben je een landlooper?"

„Niet wanneer ik werk heb," antwoordde hij bedaard.

Zij lachte hem aanmoedigend toe en zei weer:

„Vader heeft hulp noodig bij den oogst."

ZESDE HOOFDSTUK VERADEMING

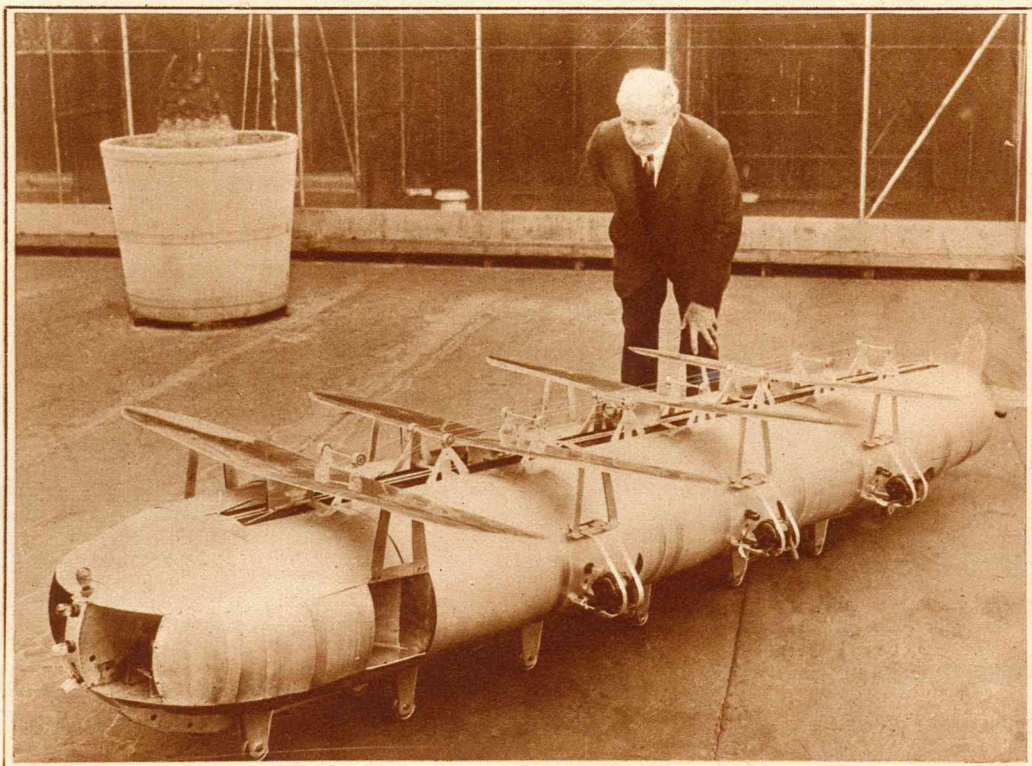
Zes te korte en vreugdevolle maanden gingen voorbij, vóórdat het verleden van Stille Frank zich weer dreigend op zijn levenspad verhief en hem er weer aan herinnerde, dat hij Frank Waite, de gewezen gevangene, was.

Frank had voorzien, dat 't vroeg of laat daartoe zou komen en had zich daarom van de kleine Dorothea Ware op een afstand gehouden. Maar Dora, wier levenspad zich met het zijne zoo toevallig gekruist had, was zijn reddende engel geweest. En nu gebeurde het, dat, wanneer zij hem nu en dan aanzag, haar gelaatstrekken een liefelijke en teedere uitdrukking aannamen. Hij zag het en dacht

er over na, hoe zij het op zou nemen, als hij haar zonder eenige verklaring zou verlaten, en ook wat voor indruk het op haar zou maken, als hij haar over zijn misdadig verleden zou inlichten.

Zoo ging de tijd voorbij, toen hij op een middag Rooden Stevens zag, die zoo juist met den trein scheen aangekomen te zijn. Hij was de eenige reiziger, die in het kleine stadje van den Staat Indiana was afgestapt, en het was de een en twintigste verjaardag van Dora.

Onder den naam van Frank Daly was het Frank tot heden zeer goed gegaan in de wereld. Hij had den landbouwer Ware met het binnenhalen van den oogst geassisteerd, vervolgens had hij in een plaatselijk bankbedrijf de betrekking van klerk gekregen om ten slotte over te gaan naar het levensverzekeringsbedrijf, waar hij het vooruitzicht had, jongste deelgenoot van den ruwen, maar gewieken en goedhartigen Merton Sterling te worden, een man, die veel aan politiek deed en

HET LUCHTSCHIP VAN DE TOEKOMST?

Een Amerikaansche luchtschip-bouwer heeft 't model van zijn „Droomschip” geconstrueerd, een combinatie van luchtschip en vliegtuig, welken „droom” hij eens hoopt te verwezenlijken. Het zou dan 150 Meter lang worden, 50 M. breed en 30 M. diep ruimte bieden aan 500 passagiers en in ongeveer 80 uren den afstand Amerika-Europa moeten afleggen. Hoe lang zou 't nog duren, eer 't zoover is?

zeer in aanzien was in een gedeelte van den Staat Indiana.

Frank was getuige geweest van de komst van Rooden Stevens, zonder door dezen zeer misdadig aangelegden heer te worden gezien, toen hij aangeteekende stukken voor Sterling op het postkantoor ging halen. Het was een hard gelag voor hem, te weten, dat Stevens zoo dicht in z'n nabijheid was.

Of Roode Stevens zich om de een of andere reden verborgen hield, wist hij niet, maar het leek hem best mogelijk, want Frank zag hem niet meer. Elk oogenblik vreesde hij, hem op het kantoor van Merton Sterling te zien verschijnen; z'n vrees werd echter niet bewaarheid. Na het einde van den kantoor tijd spoedde de gekwelde jonge man zich naar de boerderij van Ware, om mee te helpen bij de voorbereidselen voor het feest van dien avond.

„Je kijkt, alsof je van lotje getikt bent,” zei Gladys, 'n oudere zuster van Dora. „Wat mankeert je, Frank?”

„Hij kijkt zeker zoo sip, omdat ik meerderjarig geworden ben,” zoo liet Dora zich hooren, met het air van iemand, die reeds langer dan een half jaar door een jongen man met attenties overladen is geweest.

Intusschen zat Frank op heete kolen. Zou Stevens nog voor den dag komen? En wanneer? Wat voerde hij in z'n schild?

Tegen den avond verscheen de schelm inderdaad. Hij reed in een luxe-auto, zag er piekfijn uit in de kleeren en was ditmaal glad geschoren. Hij had, in tegenstelling met vroeger, iets over zich, dat voor hem innam. Frank zelfs moest dit laatste, niet zonder verbazing, bij zichzelf toegeven.

„Stel me als een oud vriend uit het Westen voor,” zei Roode Stevens fluisterend tot Frank.

„Wat is er gaande?” vroeg deze.

„Doe maar wat ik je zeg en je zult niet lang in onzekerheid verkeerren.”

„Ik zou...” zoo begon Frank, maar de andere viel hem haastig in de rede:

„Ik draag je geen wrok toe, Frank Waite, omdat je me toen aangevallen hebt. Ik zou nog maar wat wachten, alvorens weer met me te vechten. Stel me nu maar aan de huisgenooten voor.”

De jonge man voldeed aan dit verzoek en kwam al spoedig tot de ontdekking, dat de Roode het er op toelagde zich aangenaam te maken bij de oudste zuster van Dora. Het kostte hem veel moeite z'n ergernis voor zich te houden. Een oogenblik dacht hij er aan, zich tegen die hofmakerij te verzetten, maar wat zou hij dienaangaande kunnen doen, zonder z'n eigen verleden aan de

jongere zuster te verraden en bovendien den geheelen avond en de volgende dagen voor haar te bederven.

Na een uur of anderhalf nam de Roode hem even ter zijde.

„De bende is er van onderricht, dat je hier bent, Frank, en de chef heeft je meer dan ooit nodig. Daarom heeft hij me hierheen gezonden. Hij kon maar steeds geen bekwame man met de pen vinden, die in jouw schaduw kan staan.”

Frank zag hem woedend aan en balde z'n vuisten.

„Ik ben niet hier gekomen,” hernam Stevens, „om je over te halen, je bij de bende te voegen. Ik heb vandaag een beetje hier rondgelopen en ook gezien, dat je het hier zoo goed hebt en geheel op je gemak bent en... en...” — Frank zag hem verbaasd aan, want het scheen hem toe, dat de stem van den Roode min of meer van ontroering beefde — „als ik zie, dat dit jonge meisje veel van je schijnt te houden en jij niet minder van haar, dan ontzinkt mij de moed, om spoed achter de orders te zetten, die ik ten opzichte van jou gekregen heb.”

Toen hij dit gezegd had, legde hij z'n hand op Frank's schouders. Daarna vervolgde hij:

„Voor de eerste maal in mijn leven, Waite, komt de gedachte bij me op om op eerlijke wijze m'n brood te verdienen. Je bent hier in een soort aardich paradijs, en ik kan er niet toe komen, om je er uit te jagen. Daarbij komt, dat het korte, prettige onderhoud, dat ik zooeven met die zuster gehad heb, mij heeft doen inzien, hoe juist het van je gezien is, voortaan door 't leven te gaan, zooals je nu doet.” Zijn stem beefde bij deze laatste woorden van aandoening.

Frank kon z'n ooren bijna niet gelooven.

(Wordt voortgezet)

EEN GECOSTUMEERDE RUGBY-MATCH

werd dezer dagen gehouden te Richmond bij Londen tusschen twee hospitaal-elftallen, het Guy's Hospitaal- en 't Londensch Hospitaal-team, waarbij o.a. dit prachtig uitgedoste drietal viel op te merken.

ONZE GRATIS- ONGELUKKENVERZEKERING

De abonne's van ons blad zijn verzekerd tegen alle ongelukken, die hun kunnen overkomen, en dat tegen hoge bedragen; onze polis-voorwaarden kennen slechts enkele weinige uitzonderingen.

Wij vestigen nogmaals de aandacht onzer lezers op onze verzekering. Vele bladen verzekeren hun lezers tegen ongelukken, hun overkomen in spoor of tram, wat natuurlijk zelden voorkomt!

KLIERZIEKTE

is een vorm van tuberculose. Verwaarloost deze kwaal dus niet. Leest wat Dr. J. H. VAN GRAFHORST, arts, schrijft in zijn brochure: „Wenken en raadgevingen bij de behandeling van tuberculose en scrofulose“, over de gunstige resultaten, verkregen met granuline. Deze brochure, die o.a. talrijke attesten bevat van geneesheeren en gewezen patiënten, wordt U, op aanvraag, in gesloten enveloppe, gratis toegezonden door de Pharm. Ond. Dr. J. H. VAN GRAFHORST, Scheveningen, Middelburgschestraat A 17.

RADIO

Eerste klas apparaten van diverse bekende merken. Directe aansluiting op lichtnet.

Vraagt cond. en radiocat. Nr. 56

GOLDSCHMEDING

AMSTERDAM ROTTERDAM
Raadhuisstr. 48-50 v. Oldenbarne-
Utrechtschestr. 119 veltstr. 112, 129
HAARLEM GOES HILVERSUM

VAN RIJN'S

Utrecht De Beste **MOSTERD**

Bonbons!

Vraagt ze van

RINGERS

Hoor eens, Annie,
Loop liever iets verder en ga naar

SCHRÖDER
Reestraat 16

om je haar te laten wasschen, kappen en knippen, en laat gezicht en hals weer mas-seeren. Je bent weer verjongd en je ziet er weer tip-top uit voor weinig geld!

Mooie Huid van Gelaat en Handen

verkrijgt men door
PUROL

Doos 30 en 60,
tube 80 cent.
Bij Apothekers
en Drogisten

ELK HUIS STROOMEND WATER

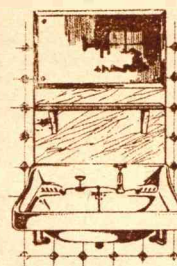
Vaste Waschtafels

compleet met spiegel
het beste aardewerk

vanaf f 39.75 bij

REEDERS

N. Z. Kolk 17 — Amsterdam
Tel. 45373 - Anno 1765

De Schoonmaak

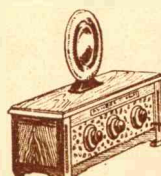
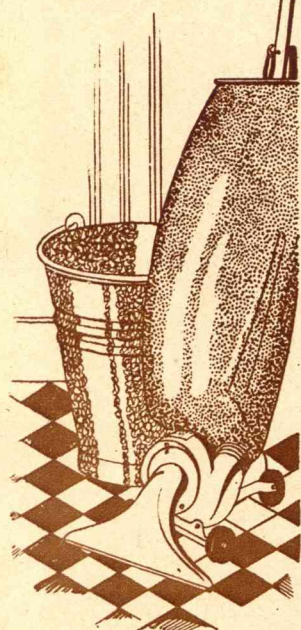
is jarig!!

In elk huishouden is weer heel wat noodig. „Spreek met Winter en 't komt in orde“, zeggen verstandige mensen en ze varen er het best bij. Wij bieden aan: Gordijnen Vitrages, Zeil en Linoleum, Axminster- en Tapis-Belge Karpetten, Tafel- en Divan-kleeden, Loopers en Matten. Billijke prijzen. Gemakkelijke Voorwaarden.

WINTER

AMSTELSTRAAT 24-28, AMSTERDAM

Geopend tot 8 uur, Zaterdags tot 10 uur

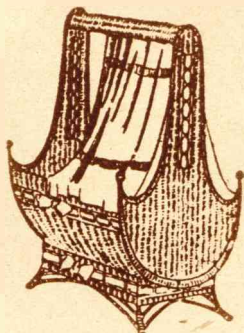
Wat wijll brengen!

Door ons eenvoudig Huurkoopstelsel stellen wij U in de gelegenheid in korten tijd eigenaar te worden van een of meer onzer beroemde merken
PIANO's, ORGELS, GRAMOFOONS en RADIO
Franco huis met garantie
Duizenden tevredenheidsbetuigingen.
Vraagt Catalogus No. 65

N.V. Hees & Co
DELFT

LUIERMANDEN

en **WIEGEN** bij
P. F. L. DE RIDDER
alleen Hartenstr., Amsterdam
Telefoon 43193

Wij herinneren er onze lezers nogmaals aan, dat wij voor het inbinden der nummers van den afge-loopen jaargang banden beschikbaar stellen. De prijs dezer banden is zoo laag mogelijk gesteld, nl.

in papier f 0.80

in linnen f 1.50

Deze prijs wordt met 30 cent verhoogd, indien op-zending naar buiten verlangd wordt. Toezending volgt aanstonds na storting op postrekening 97946.

DE ADMINISTRATIE

